

Koviloor Digital Library

கம்பராமாயணச் சுருக்கம்

பழ. பழநியப்பன்

AGM:1243

R65.9

1571

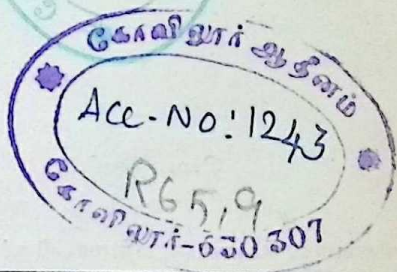
பாலகாண்டம்

கம்பராமாயணச் சுருக்கம்

857

1243

பதி. பதிநியப்பன்

மணவாசகர் பதிப்பகம்

சிதம்பரம்

உரிமை : ஆசிரியர்க்கு

விலை ரூ. 6-00

கிடைக்குமிடம்

மணிவாசகர் நூலகம்

சிதம்பரம், சென்னை, மதுரை, திருச்சி, கோவை

ஒவியம் : மணியம் செல்வன்

அச்சிட்டோர் :

கற்பகம் அச்சகம், சென்னை-600 002

எழில் மிக்க இராம காதை

ச. மெய்யப்பன், எம். ஏ.,
அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்

இந்தியத் திருநாடு இலக்கிய வளம் மிகுந்த நாடு; சிந்தனைச் செழுமைமிக்க நாடு; சிறந்த காப்பியங்கள் உருவான நாடு. இராமாயணமும் பாரதமும் மனித குலத்தின் வாழ்வை விளக்கும் பேரிலக்கியங்கள். இராம காதை கதை நலத்தாலும் சொல்லப்பட்ட திறத்தாலும் பாத்திரப்படைப்பு நலத்தாலும் அறநெறிகளின் போதனைச் சிறப்பாலும் உயிருள்ள இலக்கியமாய்- வாழும் இலக்கியமாய்-அழியா இலக்கியமாய் அமைந்துள்ளது. காலம் காலமாக மனிதகுலம் இப் பேரிலக்கியத்தின் நலங்களைக் கேட்டு, அறிந்து, துய்த்து, இன்புற்று வருகிறது.

கம்பராமாயணம் ஒரு இலக்கியத்திற்கு அமைய வேண்டிய அனைத்து இலக்கியக் கூறுகளும் ஒருங்கமைந்த பேரிலக்கியம். இது பல காலங்களில் பலரால் பல்வகை வடிவங்களில் சுருக்கியும் விரித்தும் கூறப் பெற்று வருகிறது.

எல்லோருக்கும் எளிதில் விளங்கும் வகையில் இராம காதை புதிய வடிவில் வெளி வருகிறது. இது காலத்துக்கேற்ற கொடை. பெருங்காப்பியத்தைப் பயில அஞ்சுவோர்க்கு இது ஒரு கைவிளக்கு. வளரும் இளம் பயிர்க்கு உரம். இவ்வகை நூல்களால் கதை பரவும்.

அறக்கருத்துக்கள் சிறக்கும். இலக்கியப் பயிற்சி சிறந்தோங்கும். எளிமையும் இனிமையும் இலக்கிய உத்திகளாகும். இலக்கியம் பரவுதற்கு இவ்வுத்திகள் பெருந்துணை செய்யும்.

நண்பர் பழ. பழநியப்பன் அவர்கள் இந்த உத்திகளைப் பயன்படுத்தி செவ்விய முறையில் இந்நூலை ஆக்கியுள்ளார். அவர், பொறுப்புமிக்க பெரிய பதவிக்குப் பெருமை சேர்ப்பவர்-செயல் திறன் மிக்க செம்மல். இவர் நெஞ்சம் இலக்கியக்குளம்- என்றும் புது மலர்கள் பூத்துக் குலுங்கும். இவர் நெஞ்சப் பொய்கையில் பூத்தவை இவ்வரிசை மலர்கள்.

சீரிய குறிக்கோளுடன் சிறந்த திட்டங்களுடன் நன்னூல்களை வெளியிடும் மணிவாசகர் பதிப்பகம் கம்பன் புகழ் பரப்பும் தொண்டரின் நூலை வெளியிடுவதில் பெருமகிழ்வு கொள்கிறது.

இலக்கிய விழாக்களுக்கு எடுத்துக்காட்டாகவும் இலக்கியச் செழுமையுடன் கலை எழில் நலத்துடன் கவின்மிகு முறையில் கம்பனுக்கு விழா எடுக்கும் சென்னைக் கம்பன் கழக விழாவில் இந்நூலை வெளியிடுவதில் பெருமை அடைகிறோம்.

இது போன்ற நன்னூல்கள் பல படைத்தளிக்க-பண்பாளர் பழ. பழநியப்பன் அவர்கள் பல நலமும் பெற்றுச் சிறக்க வாழ்த்துமிறேன்.

கடவுள் வாழ்த்து

உலகம் யாவையும் தாம் உளவாக்கலும்,
நிலைபெறுத்தலும், நீக்கலும், நீங்கலா
அலகு இலா விளையாட்டு உடையார்—அவர்
தலைவர்; அன்னவர்க்கே சரண் நாங்களே.

[உள ஆக்கல்-உள்ளன ஆகச் செய்தல்;
நீங்கலா- இடைவிடாத; அலகுஇலா—
அளவற்ற] (3—1)

உலகங்கள் எல்லாவற்றையும்

—அவை தாமாகவே தோன்றியிருக்கும்
படிச் செய்தலும்,

—(அப்படித் தோன்றியவை) வளர்ந்து
ஒங்கி ஒருநிலை பெறச் செய்தலும்,

—(அப்படி நிலைபெற்றவை) தத்தம் நிலை
யிலிருந்து இன்னொன்றாக ஆகும்படி
நிலைமாற்றம் செய்தலும்

ஆகியவற்றை

இடைவிடாது தொடர்ந்தும்,
அளவற்ற வகையிலும்

விளையாட்டைப் போலவே எளிதாகச்
செய்து வருகின்றவர் யாரோ, அவரே முழு
முதற்பொருளாகிய பரம்பொருள்;

(அப்படிப்பட்ட)

அவருக்கே நாங்கள் அடைக்கலம்.

கைவிளக்கு

ஓவியக் கவிதைக்குள்ளே காவிய விசுவ ரூபம் காட்டிய கம்பனுக்கு இப்படி ஓர் பணி செய்யும் ஆசை எனக்குள்ளே பன்னெடுங் காலம் கனன்று கொண்டிருந்தது என்னவோ, வாஸ்தவந்தான்; என்றாலும், பழகு தமிழில் எழுதிடும் பேறு அவனருளால் இப்போது கிட்டியது.

‘அவனருளாலே அவன்தான் வணங்கிய’ மணிவாசகர் பெயரால் மணிமணியான நூல் களை வெளியிட்டு வர உதவும் பேராசிரியர் ச. மெய்யப்பன் அவர்களின் சடையப்ப அன்பு சாதித்த அற்புதமே இந்நூல் வரிசை. ஆனானப்பட்ட கம்பனுக்கும் ஒரு சடையன் வாய்த்த வேளை இராமாவதாரம் பிறந்தது. கம்பனோடும், கன்னித் தமிழோடும், கம்பனின் கடைசி வரிசை மாணாக்கனான என் மீதும் மெய்யான அன்பு கொண்ட அவர் கள் பணிக்கு என் நன்றியைச் சொற்களால் கொட்டிக் கட்டிக் காண்பித்து விடமுடியாது. ‘உரை குறுக நிமிர் கீர்த்தி’ என்ற கம்பன் வார்த்தைகளே முயலலாம்.

அற்புதமாய் ஆட்கொண்ட இப்பணிக்கு கற்பகம் அச்சகத்தார் நீட்டிய உதவிக்கரம் மறத்தற்கரியது.

அந்தக் கம்பனே சொல்லிவிட்டுப் போனானே,

“ஓசை பெற்றுஉயர் பாற்கடல் உற்று ஒரு
பூசை முற்றவும் நக்குபு புக்கென,
ஆசைபற்றி அறையலுற்றேன்”

— என்று, அப்படி இதுவும் ‘ஆசை பற்றி’
எழுதலுற்றதே.

பத்தாயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட எண்ணிக்
கையுடைய பாடல்களைக் கொண்ட கம்ப
ராமாயணம் முழுவதையும் படித்து மகிழ்வது
என்பது எல்லோராலும் இயலாத காரியம்.
அதுவும் இன்றைக்கு இருக்கும் அதிவேக
யந்திர யதார்த்த உலகியலில், பொதியுறை
உருக் (Capsule form) கூட எளிதில் ஜீரணிக்க
ஒண்ணாததே; இருந்தாலும் கம்பராமாயண
மாகிய பெருங்காவிய அண்டத்தை (Macro-
cosm), ‘அன்பெனும் கடத்துள் அடங்கிடும்
கடலே’ போல், நுணுக்க மாதிரிப் படிவ
மான பிண்டமாய்க் (Microcosm) கொடுக்க
முயன்றதின் விளைவே இந்நூல் வரிசை.
பாடல்களின் அரும்பத உரைக்கு அருகே
கொடுக்கப் பெற்றுள்ள எண்களில் முதலாவது
பக்க எண்; அடுத்தது பாடல் எண். இவை
சென்னைக் கம்பன் கழகப் பதிப்பை ஒட்டிக்
கொடுக்கப் பெற்ற எண்களாகும். இடை
இடையே கதைத் தொடர்பு அறாதபடி
வாசகத் தமிழில் கதைச் சுருக்கத்தையும்
தந்துள்ளது உங்களுக்குப் பிடித்திருக்கும்.

வசனமாகப் படித்துவிட்டு, இடை
யிடையே, உடனே சரியான முறையில்

பாட்டைப் பாடினால் அது பாடமாகச் சிறந்த வழி வேறு என்னவாக இருக்க முடியும்? ஆனால் நீங்கள் பாட்டை மனதிற்குள் படிக்கக் கூடாது. மீண்டும் சொல்கிறேன். பாட்டைப் படிக்கக் கூடாது. பின்? வெட்கப்படாமல் பாட்டைப் பாடவேண்டும். முடியவில்லையா? பரவாயில்லை! பாட்டை வாய்விட்டு வாசியுங்கள். ஒரு தரம்; இரண்டு தரம்; மூன்றாம் தடவை வாசிக்க மாட்டீர்கள்; சத்தியமாய்ச் சொல்லுகிறேன், பாடிக் கொண்டிருப்பீர்கள். அதுதான் கம்பன் கவி சாதிக்கும் அற்புதம்.

பெரியோர்கள் என்னுடைய எழுத்திலும் கருத்திலும் பல குறைகள் காண்பார்கள். இதில் ஒன்றும் ஆச்சர்யம் இல்லை. குறைகளை மறந்து என்னுடைய நோக்கத்தினால் உண்டான பயனைப் பாராட்டுவீர்களாக என உங்களைப் பணிவன்புடன் வேண்டுகிறேன். இந்நூல்,

ஏற்கனவே கம்பனைக்

கற்றவர்க்குக் கையேடு;

இனிக்கற்போருக்குக் கைவிளக்கு.

இனி, நீங்கள் உங்கள் கம்பனோடு கொஞ்சலாம்; குலாவலாம்; ஆடலாம்; பாடலாம்; கூடலாம்; குதூகலிக்கலாம்.

சென்னை-85

7-8-'87

பழ. பழநியப்பன்

படையல்

கம்பன் புகழ்பாடிக்
கன்னித் தமிழ்வளர்

பண்ணைக்கு ஒருவனாய்
ஏவல்கூவல் பணிசெய்வேனாய்

ஏடறியாது எழுத்தறியாதிருந்த
என்னையும் இப்படியோர்

அற்புதத் திருப்பணிக்கு
ஆளாக்கிவிட்ட
அன்பர் திருக்கூட்டத்திற்கு :

பாரதநாடு பழம்பெரும் நாடு. இராம கதையும் அவ்வாறே பழம்பெரும் சரிதம். மக்களிடையே நீண்ட நெடுங்காலம் கதை வடிவில் வழிவழியாக வழங்கி வந்து, மிகப் பின்னாலே தான் நூல்வடிவம் பெற்றிருக்க வேண்டும். உருவாகிய பிரதேசச் சூழ்நிலை, கலாச்சாரம் இவற்றிற்கு ஏற்றவாறும், கால மாறுபாட்டிற்குத் தகுந்தவாறும், பற்பல வடிவங்களிலும் வழக்கில் இருந்து வந்திருக்கிறது. கால வெள்ளத்தில் மிஞ்சி நிற்ப வற்றில் மிகப் பழமையானது வான்மீகி முனிவர் இயற்றிய இராமாயணமே. 'ஆதி காவியம்' என அறிஞர்கள் போற்றிப் பரவிய இக் காவியம் வளம் பல நிறைந்தது; சுவை பல செறிந்தது.

பாரத நாட்டிலுள்ள எல்லா மொழிகளிலும் இராம கதை காவியமாகவோ, கதையாகவோ, நாடகமாகவோ, கூத்தாகவோ, பாடலாகவோ, இடம் பெற்றுள்ளது. பாரத நாடு மட்டுமின்றி, கீழ்த் திசை நாடுகள் பல வற்றிலும் எத்தனையோ நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே பரவி, இன்றும் ஆடப்பெற்றும், பாடப்பெற்றும், காணப் பெற்றும், கேட்கப் பெற்றும் வருகிறது.

தமிழ் நாட்டிலும் நெடுங்காலமாக இராம கதை போற்றப் பெற்று வந்துள்ளது. சங்க நூல்களிலும், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, ஆழ்வார்களின் பாசுரங்கள், தேவாரம் என்று

எல்லாவற்றிலுமே இராமகதை பற்றிய குறிப்புகள் இடம்பெற்றுள்ளன. அதுமட்டுமல்ல; இராமனோடும், அவன் கதை நிகழ்ச்சிகளுடனும் தொடர்புடைய வகையில் பல ஊர்கள், இடங்கள், பல திருத்தலங்களின் புராணங்கள் இருந்து வருகின்றன. இராம கதையோடு தொடர்புடைய பலப் பல பெயர்கள் நீண்ட நெடுங்காலமாகவே மக்களுக்கு வைக்கப் பெற்று வழங்கப் பெற்று வருகின்றன.

கம்பன் காப்பியம் கம்பராமாயணம் என்றே வழங்கப் பெற்று வந்தாலும், அவன் இட்ட பெயர் 'இராமாவதாரம்' என்பதே. இறைவன் மனிதன் மீது உள்ள அளவற்ற கருணையாலே விண்ணிலிருந்து இறங்கி மண்ணிற்கு வந்து, இராமன் என்ற மனிதனாகப் பிறந்து வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து, வானுறை தெய்வமாவதைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறான்.

கதை தெரிந்த கதையாகவும், ஏற்கனவே பழக்கத்தில் உள்ளதாகவும் ஆகி விட்டதால், படிப்பவர்களது கவிதை அநுபவத்தைச் சற்றேனும் தடைப்படுத்தாததோடு, கம்பனின் கற்பனை வளம், நாடகப் பாங்கு, சந்தப் புலமை ஆகியவற்றில் மேன்மேலும் ஈடுபாடு கொள்ளச் செய்வதற்கு ஏதுவாகவும், எளிதாகவும் அமைந்தது.

கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பன்

கம்பன் கல்லாத கலையும் வேதக்கடலும் இல்லை எனலாம். 'தென்சொல் கடந்தான், வடசொல் கலைக்கு எல்லை தேர்ந்தான்' என்று இராமனைப் பற்றிக் கம்பன் குறிப்பிடுவது கம்பனுக்கும் பொருந்தும். இப்படியெல்லாம் அவன் காவியத்திலிருந்து நாம் அவனுடைய கல்விப் பெருக்கையும், அறிவின் ஆழத்தையும் தெரிந்து கொண்டாலும் அவனைப் பற்றிய வரலாற்றையோ அவன் வாழ்க்கையைப் பற்றியோ தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. கம்பனைப் பற்றிப் பழகி வரும் கதைகள் எல்லாம் முற்றிலும் உண்மை என்று ஏற்பதற்கில்லை. எனினும் இவன் கவிதைகளிலிருந்தும், சில இராமாயணத் தனிப்பாடல்களிலிருந்து தெரியவரும் சில செய்திகள் நமக்கு முக்கியமானவை.

கம்பன் சோழநாட்டில் திருவழுந்தூரில் பிறந்தவன்; திருவெண்ணைய் நல்லூர்ச் சடையப்பனால் ஆதரிக்கப்பெற்று இராம கதையை காவியமாக எழுதியவன்; இராமாவதாரத்தில் மனம் பறிகொடுத்து ஆசை பற்றி அக்காவியம் பாடியவன்;

நடையின்நின்று உயர் நாயகன் தோற்றத்தின் இடை நிகழ்ந்த இராமாவதாரப் பேர்த் தொடை நிரம்பிய தோம்அறு மாக்கதை சடையன் வெண்ணைய்நல் லூர்வயின்

தந்ததே..

[நடை - நல்லொழுக்கம்; தோற்றம் - அவ
தாரங்கள்; தொடை-செய்யுள்; தோம்-
குற்றம்.] (4—11)

‘இராமன் நடந்தபடி நடக்கலாம்.
கிருஷ்ணன் சொன்னபடி நடக்கலாம்’ என்ற
வழக்குப்படி, நல்லொழுக்கங்களுக்கு முன்
மாதிரியாக நடந்து காட்டிய பெருமை
உடையது இராமனின் அவதாரம். உலகம்
பூணச் செந்நெறி செலுத்தி, மக்கள் வாழ்க்
கையைப் பயன்படுத்தவல்ல, மாசற்ற
இராமனின் திருக்கதை கம்பனின் உள்ளத்
தைக் கவர்ந்ததும் அதனால் ஆசை மூண்
டெழுந்து காவியம் பாடியதும் வெண்ணெய்
நல்லூர் சடையனின் அன்பாலும் ஆதர
வாலும் தான்.

இவ்வளவே நாம் கம்பனின் வாழ்க்கை
யைப் பற்றி அறிய நேர்ந்ததால் அவன்
பிறந்த நாளை அறியோம்; ஆனால் கம்பன்
இராமாவதாரத்தை அரங்கேற்றிக் கவிச்
சக்கரவர்த்தியாக இப்பூவுலகில் பேர் பெற்ற
நாளை தனிப்பாடல் ஒன்றின் துணையால்
அறியமுடிகிறது. சகாப்தம் 807, விசுவாவசு
வருஷம், பங்குனி மாதம் 4-ந் தேதி, (கி.பி.
886, பெப்ரவரி, 23) புதன்கிழமை, துதியை
திதி, அஸ்த நட்சத்திரம் கூடிய நன்னாளில்
வெண்ணெய் நல்லூரில் இராமாவதாரம்
அரங்கேற்றப் பெற்றது.

கதை மாந்தர்

தயரதன் — கோசல நாட்டுச் சக்கரவர்த்தி.

வசிட்டர் — தயரதனின் குலகுரு.

கலைக்கோட்டுமுனி — விபாண்டக முனிவரின் புதல்வராகிய இரிசியசிருங்கர்.

கோசலை — தயரதன் முதல் மனைவி.

கைகேயி — கேகய மன்னன் மகள்; தயரதன் மனைவி.

சுமித்திரை — தயரதன் மூன்றாம் மனைவி.

இராமன் — கோசலையின் புதல்வன்.

பரதன் — கைகேயியின் புதல்வன்.

இலக்குவன் } சுமித்திரையின் புதல்வர்.
சத்துருக்கன் }

விசுவாமித்திரர் — ஆதியில் அரசனாயிருந்தவர்; வசிட்டரிடம் ஏற்பட்ட தோல்வியால், முயன்று பெருந்தவம் செய்து பிறும்மரிஷியாக வசிட்டர் வாயாலேயே, அங்கீகரிப்பெற்ற கோசிக முனிவர்.

தாடகை — யட்ச குலத்து சுகேதுவின் மகள்; சுந்தனின் மனைவி; அகத்தியரால் அரக்கியாகும்படி சபிக்கப்பட்டவள்.

சுபாகு
மாரீசன் } — தாடகைக்கும், சுந்தனுக்கும்
புதல்வர்; அகத்தியரால் சபிக்
கப்பெற்றதும், இராவணனின்
தாய்வழிப் பாட்டன் ஆன
சுமாலியிடம் அபிமான
புத்திரர்களாக உறவு கொண்
டவர்.

அகலிகை — கோதம முனிவரின் மனைவி.

சனகன் — விதேக நாட்டு மன்னர்.

சதானந்தர் — கோதம முனிவருக்கும்.

அகலிகைக்கும் புதல்வர்; சனக குலப்
புரோகிதர்.

சீதை — சனகன் மகள்.

நீலமாலை — சீதையிடம் இராமன் வில்
லொடித்ததைச் சொன்ன தோழி.

குசத்துவன் — சனகனின் தம்பி.

பரசுராமன் — சமதக்னி முனிவருக்கும்,
ரேணுகாதேவிக்கும் புதல்வர்.

வருணன் — கடலரசன்; பரசுராமனிடம்
இராமன் பெற்ற வில்லை சேமிப்பாக
ஏற்றவன்.

இராமாயணக் கதை

பாலகாண்டச் சுருக்கம்

இமயமலையிலே உற்பத்தியாகிப் பாயும் சரயு நதியின் செழிப்பால், வளம் கொழிக்கும் விசாலமான தேசமாகிய கோசல நாட்டில், அயோத்தி நகரத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டு, தயரதன் என்னும் சக்கரவர்த்தி ஆண்டு வந்தான். அவனுக்குக் கோசலை, கைகேயி, சுமித்திரை என்று மூன்று மனைவி மார். வெகுகாலம் வரை தயரதன் பிள்ளைகள் இல்லாமல் இருந்து வந்தான். தன் குல குருவாகிய வசிட்ட முனிவரின் ஆலோசனையின்பேரில், உரோமபதன் நாட்டிற்குச் சென்று கலைக்கோட்டு முனிவரை அழைத்து வந்து, அவர் உதவியால், புதல்வரை அளிக்கும் வேள்வியைச் செய்தான். அதன் பலனாகக் கோசலையிடத்தில் இராமனும், கைகேயியிடத்தில் பரதனும், சுமித்திரையிடத்தில் இலக்குவன், சத்துருக்கன் ஆகியோரும் பிறந்தார்கள்.

புதல்வர்கள் நால்வரும் வளர்ந்து, தக்க பிராயத்தே வசிட்ட முனிவரிடம் கல்விகற்கத் தொடங்கியதோடு, வில்வித்தை, வாள்

பயிற்சி, யானையேற்றம், குதிரையேற்றம் முதலியனவும் பயின்றார்கள். அப்போது விசுவாமித்திரர் என்ற பெருந்தவ முனிவர் தயரதனிடம் வந்து, தாம் செய்யும் தவ வேள்விக்கு இடையூறு செய்துவரும் அரக்கர்களை அழிக்க இராமனைத் தம்முடன் காட்டிற்கு அனுப்பும்படிக் கேட்டார். நான்கு பிள்ளைகளிலும் இராமன் மீது மிகுந்த அன்பு வைத்திருந்த தயரதன், இராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்ப விரும்பாவிட்டாலும், வசிட்டர் சொன்னதன் பேரில் இராமனை விசுவாமித்திரருடன் அனுப்பி வைத்தான். இராமனை விட்டு என்றும் பிரியாத இலக்குவனையும் கூடவே அனுப்பிவைத்தான்.

விசுவாமித்திரரின் வேள்வியைக் கெடுக்க வந்த தாடகை, சுபாகு முதலியோரைக் கொன்று அந்த வேள்வி நிறைவேறும்படிச் செய்தான் இராமன். அதன்பின் இராம இலக்குவர்களை அழைத்துக் கொண்டு மிதினிலையில் சனகன் செய்யும் வேள்வியைக் காணச் சென்றார் விசுவாமித்திரர். போகிற வழியில் கல்லாயிருந்த அகலிகை, இராமனது பாதம் பட்டதால் சாபவிமோசனம் அடைந்து, கல்லுருவம் நீங்கித் தன் சுய உருவம் பெற்றாள்.

சனகனிடத்தே, அவன் முன்னோர்களிடம் சிவபெருமான் விட்டுச் சென்ற, மிக வலிமையுடையதான வில் ஒன்று இருந்தது. சனகன் ஒரு முறை வேள்வி செய்ய எண்ணி நிலத்தை உழுதபோது கலப்பையின் கொழுமுனையில் ஒரு பெண் குழந்தை கிடைத்தது. சீதை என்று பெயரிடப் பெற்று வளர்ந்த அப்பெண் ஒப்பற்ற பேரழகியாய் விளங்கினாள். அவளை மணக்க முன்வந்த பல அரசர்களுக்குள்ளே உரியவரைத் தேர்ந்தெடுக்க எண்ணி, தன்னிடம் இருந்த சிவதனுசை யார் வளைத்து நானேற்றுகிறார்களோ, அவருக்கே சீதையை மணமுடித்துக் கொடுப்பதாய்ச் சனகன் அறிவித்திருந்தான். ஆனால் எவராலும் அந்த வில்லை வளைக்க முடியவில்லை. இந்த வில்லின் வரலாற்றை மிதிமைக்கு வந்த விசுவாமித்திரரிடம் சத்தானந்த முனிவர் கூற, அவர் அருகிலிருந்த இராமனைக் குறிப்பால் பார்க்க, இராமன் அந்த வில்லை எடுத்தான்; வளைத்தான்; அது ஒடிந்தது. சனகன் பெருமகிழ்ச்சி அடைந்து தயரதனுக்குத் தூது அனுப்பி, வரவழைத்து, சீதையை இராமனுக்குத் திருமணம் செய்து வைத்தான். சனகன் தன் தம்பியான குசத்துவச மன்னனின் புதல்வியர்

மூவரை, இராமனின் தம்பியர் மூவருக்கும் மணம் செய்து வைத்தான்.

சில நாட்கள் சென்றதும், தயரதன் தன் மைந்தர்களுடன் அயோத்திக்குப் புறப்பட்டான். அப்பொழுது வழியில் மழுவையும், வில்லையும் ஏந்தி மிக்க சினத்துடன் வந்த பரசுராமன் தன்னிடம் உள்ள, இராமன் ஒடித்த சிவதனுசுக்கு நிகரான, திருமாலின் வில்லை இராமன் வளைத்து நானேற்றினால் இராமனின் தோள்வலியை ஒப்புவதாகக் கூறி அழைக்கிறான். இராமன் சிறிதும் தயங்காது அந்த வில்லை வாங்கி வளைத்து நானேற்றி, அதற்கு இலக்கு எது என்று கேட்க, பரசுராமன் தன் தவவலிமையை அம்பிற்கு இலக்காகத் தந்து, இராமனின் வீரத்தை வாழ்த்தி விடைபெற்றுச் செல்கிறான். இராமன் அந்த வில்லை வருணனிடம் சேமிப்பாகக் கொடுத்து விட்டு தந்தை, மற்றையோருடன் அயோத்தி திரும்புகிறான்.

யாவரும் அயோத்தியில் இன்பமுடன் வாழ, தயரதன் பரதனை அழைத்து அவன் பாட்டன் பரதனைக் காண விரும்பும் கருத்தைச் சொல்லி சத்துருக்களனோடு கேகய நாட்டிற்கு அனுப்பி வைக்கிறான்.

1. தரையை நிகர்த்த தயரதன் அரசாட்சி

மண்வளமையும் மக்கள்வளமையும்

உலகத்தில் எந்த ஒரு நாடும் சிறந்த வளமுடையதாக இருக்கிறதென்றால், அதன் நிலம், நீர் இவற்றால் உண்டாகும் இயற்கை வளமும், அங்கு உள்ள மக்களின் மனவளமும் அதற்குக் காரணமாகும். இயற்கையில் விளையும் புறவளங்களை அனுபவிக்கின்ற மக்கள், தங்களின் நெறி தவறாத மனவளத்தால் (அக வளத்தால்) தான், அதனைப் பேணிக் காத்து இன்னமும் பெருகச் செய்ய முடியும். இதற்கு அடிப்படையாகிய மன ஒழுக்கம் நிறைந்திருக்க வேண்டும். தவறிவிடும் இயல்பு உடைய ஐந்து பொறி புலன்களும், முக்கியமாகப் பெண்களின் கண்பார்வையும் கோசல நாட்டில் நெறி முறை தவறிப் போகாது. அப்படிப்பட்ட அகவளம் நிரம்பிய கோசல நாட்டின் புறவளத்தை வாரி வழங்குகின்ற சரயு நதியின் சிறப்பைப் பார்க்கலாம் என்று கம்பீரமாகக் கம்பன் தன் காவியத்தை இதோ தொடங்குகின்றான்:

ஆசலம் புரி ஐம் பொறி வாளியும்,
காசு அலம்பு முலையவர் கண் எனும்

பூசல் அம்பும், நெறியின் புறம் செலாக்
கோசலம் புனை ஆற்று அணி கூறுவாம்:

[ஆசு அலம்புரி-குற்றங்களை மிகுதியாகச்
செய்கிற; வாளி-அம்பு; காசு-அலம்பு-காசு-
மாலைகள் அலைகின்ற]

(4—1)

தாய்முலையாய் வளம் சுரந்த சரயுநதி

சரயுநதி இமயமலையிலே பிறந்து கோசல
நாட்டிலுள்ள ஏரி, குளம் முதலிய நீர்த்
துறைகள் பலவற்றிலும் பரவி, கடைசியில்
கடலிற் சென்று கலந்தது. வேதங்களாலும்
சொல்லிக் காட்ட முடியாத ஒன்றாகிய பரம்
பொருளை வழிபடும் பலவேறு ஞானத் துறை-
களாகிய சமயங்கள் தம் தெய்வம், எம்
தெய்வம் என்றெல்லாம் கூறிப் பலவாக வழி-
படுதலைப் போல சரயுநதியும் பலவாகப்
பரந்து ஓடியதாம்; எத்தனையோ துறை-
களாகப் பெருகி எத்தனையோ கிளைகளாகப்
பிரிந்து சென்றது என்றாலும் முடிவில் கடலை
அடைந்தது.

கல்லிடைப் பிறந்து போந்து,

கடலிடைக் கலந்த நீத்தம்,

‘எல்லையில் மறைக ளாலும்

இயம்பஅரும் பொருள்ஈது’ என்னத்

தொல்லையில் ஒன்றே ஆக
 துறைதொறும், பரந்த சூழ்ச்சிப்
 பல்பெருஞ் சமயம் சொல்லும்
 பொருளும்போல், பரந்தது அன்றே.

[கல்-(இங்கே) மலை, நீத்தம்-வெள்ளம்,
 இயம்ப அரும்-சொல்லுவதற்கு அரிய,
 தொல்லை யில் - ஆதியில், சூழ்ச்சி-
 (இங்கே) உபாயம்] (7—19)

இப்படிப் பல்கிப் பரவிய சரயுநதியானது
 குறிஞ்சி, முல்லை, நெய்தல் என்று பாய்ந்து
 சென்ற ஒவ்வொரு பகுதியிலும் அவற்றை
 செழுமை அடையச் செய்தது. எல்லாப்பகுதி
 களிலும் வேறுபாடின்றி வளம் கொழிக்கச்
 செய்ததால், சரயுநதி எல்லார்க்கும் சக்தி
 யூட்டும் தாய்ப்பாலைப் போன்று விளங்
 கியதாம்.

சரயு என்பது தாய்முலை அன்னது, இவ்
 உரவு நீர் நிலத்து ஓங்கும் உயிர்க்கு எல்லாம்

[உரவு நீர் நிலத்து-கடல் சூழ்ந்த நிலவுலகத்
 திலே] (6—12)

கோசல நாட்டு வளம்

கோசல நாட்டைச் சரயுநதி பாலாட்டிச்
 சீராட்டித் தாயைப் போல வளர்த்ததாலே

நிகழ்ந்த அற்புதங்கள்தான் எத்தனை,
 எத்தனை? வயிறுமுட்டப் பால்சூடித்த
 குழந்தை உறங்குவது போல எல்லாமே
 உறங்கினவாம். சங்குகள் நீரினடியில்
 உறங்கின; எருமைகள் நிழலினடியில்
 உறங்கின; வண்டுகள் மலர்மாலைகளில்
 உறங்கின; இலக்குமி தாமரை மலரிலே
 உறங்கினாள்; மேலோட்டமாகப் பார்க்கும்
 போது உறக்கம் என்ற செயலின்மை தெரிந்
 தாலும், ஆழமாகப் பார்த்தால் தெரியும்
 உண்மை செயலின் மாட்சியைத் தெரிவிக்கும்.
 பொருள் பேராசை கொண்டு சேர்த்த
 தெல்லாம் போறாது இன்னமும் சேர்க்க
 வேண்டும் என்று ஓடி ஓடித் திரிந்து செல்வம்
 திரட்ட வேண்டாது போதும் என்ற பொன்
 மனம் படைத்தவர்கள் நிரம்பி இருந்த
 தனாலே திருமகள் ஒவ்வொரு வீடாக
 ஓடிச் சென்று செய்ய வேண்டிய வேலை
 யில்லாததால், நிம்மதியாகத் தாமரையிலே
 உறங்க ஆரம்பித்தாள். திருமகளை நாடித்
 திரியாத ஆடவர்கள் வாழ்க்கையை வாழ்
 வாங்கு முறையாக ஓய்வாக வாழ்ந்து
 அநுபவித்ததால் அவர்கள் அணிந்திருந்த
 மாலைகள் ஆடவில்லை; அதனாலே அதிலே
 வண்டுகள் உறங்க ஆரம்பித்தன; விளைந்தது

போதும் என்ற நிலையாலே, விளைநிலங்கள்
போக நிறைய மேய்ச்சல் நிலங்கள் இருந்த
தாலே எருமைகள் வயிறு நிரம்ப உண்டு
மரத்தடியில் உறங்க ஆரம்பித்தன;
தேவைக்குமேலே சங்குகளை எடுத்து
வாணிகம் செய்து பொருள் குவிக்க
எண்ணாததாலே, சங்குகள் எல்லாம் நீரடி-
யிலேயே உறங்க ஆரம்பித்தன:

நீரிடை உறங்கும் சங்கம்; நிழலிடை உறங்கும்
மேதி;

தாரிடை உறங்கும் வண்டு; தாமரை உறங்கும்
செய்யாள்;

[மேதி-எருமை, தார்-மலர்மாலை, செய்-
யாள்-திருமகள்] (8-6)

பெண்கள் பெருமை

இந்த நாட்டுப் பெண்கள் எல்லாம் எப்படிப்
பட்டவர்கள், தெரியுமா? கோசல நாட்டுப்
பெண்களுக்கு எல்லாம் செல்வமும், கல்வியும்
ஒருங்கே அமைந்திருந்தன. நிரம்பிய
செல்வம் இருந்து கல்வியறிவு இல்லா
விட்டால் அச்செல்வம் பயனுடையதாகாது;
நிரம்பிய அறிவு இருந்து செல்வம் இல்லா
விட்டாலும் பலனிருக்காது. இரண்டும் ஒரு

சேர இருந்ததனாலே அவர்களுக்கு இரண்டு வேலைதான் இருந்ததாம். தங்களிடம் வருந்தி வந்தவர்களுக்கு வேண்டியதை எல்லாம் அள்ளிக் கொடுப்பதும், நித்தம் வரும் புதியவர்களுக்கு விருந்து வைப்பதும் தவிர வேறென்னவாக இருக்க முடியும்? செல்வத்தின் பயனாகிய ஈதலும், கல்வியின் பயனாகிய பிறர் துன்பத்தைத் தன் துன்பமாக எண்ணிக் களைதலும் இப்பெண்களுக்குக் கைவந்த கலையாயிற்று.

பெருந்தடம் கண் பிறை நுதலார்க்கு எலாம் பொருந்து செல்வமும் கல்வியும் பூத்தலால், வருந்தி வந்தவர்க்கு ஈதலும், வைகலும் விருந்தும் அன்றி விளைவன யாவையே?

[நுதல்-நெற்றி, வைகலும்-நாள்தோறும்]
(13—36)

சிந்தையின் நிறைவு

பெண்கள்தானே ஒரு குடும்பத்தின் கண் போன்றவர்கள்? இவர்களுக்கு பொருள் ஆசை இன்றி வேண்டியவர்க்கு வழங்கத் தெரிந்து கொண்ட பிறகு, அக்குடும்பத்தில் அமைதி நிலவும். இது அவர்கள், 'சிந்தையின் நிறைவே செல்வம்' என்று தெரிந்து கொண்டதால் தானே? சிந்தையின் நிறைவு வந்துவிட்டால் ஆசைப்படுவதும், அது

கிட்டாதபோது கோபப்படுவதும் நடக்காது. அப்படி ஆசையும், கோபமும் இல்லாததால், குற்றங்கள் நிகழ வாய்ப்பு எழாது; அதனால் அதைத் தண்டிக்க வேண்டிய அவசியமும் இராது. எல்லாரும் இப்படி நல்ல நெறிகளைத் தவிர, வேறு தீய வழிகளிலே ஈடுபடாததாலே, அந்நாடு மேலும் மேலும் முன்னேற்றம் அடைந்ததிலே என்ன வியப்பு?

கூற்றம் இல்லை, ஓர் குற்றம் இலாமையால்;
சீற்றம் இல்லை, தம் சிந்தையின்
செம்மையால்;

ஆற்ற நல்லதும் அல்லது இலாமையால்,
ஏற்றம் அல்லது, இழிதகவு இல்லையே

[கூற்றம்-(இங்கே) தண்டனை; சீற்றம்-
சினம்; இழிதகவு- தாழ்வடைதல்]

(14—39)

அயோத்தி நகர அருமை

நலங்கள் பலவும் மலிந்திருந்த கோசல நாட்டின் தலைநகரமாக விளங்கியது அயோத்தி மாநகரம். இதைப்பற்றி ஒரு வரியிலே சொல்ல வேண்டுமா? எல்லா உலகத்தவரும் தவம் செய்து அடையத் துடிக்கின்ற வானுலகத்திலுள்ள தேவர்கள் கூட இந்த நகரத்திற்கு வந்து வசிக்க விரும்பு வார்கள் என்றால், இந்த நகரத்தின் மகத்

துவத்தைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமா, என்ன?

அற்புதமான மதில், அருமையான அகழி, கோட்டை வாயில்கள், பொன்னும் மணியும் கொண்டு கட்டப் பெற்றது போன்ற மாட மாளிகைகள், சிற்றரசர்கள் திறைசெலுத்தும் மண்டபம், நடனமாதர் ஆடும் அரங்கம், வேதியர்கள் வேதம் ஓதும் சாலை, கலைகளை ஆராய்ச்சி செய்வார் கூடும் பட்டி மண்டபம்-இப்படி நகரத்தின் செல்வப் பெருக்கைக் காட்டும் பல இருப்பினும், அந் நகரத்து மக்கள் எப்படி இருந்தனர்? அவர்கள் வகுப்பு பேதமே இன்றி இருந்தனர். எந்த அளவுகோலை வைத்து அளப்பது அவர்களை? கல்வியறிவு இல்லாதவர்களே இல்லை என்கிறபோது, கற்றவர், கல்லாதவர் என்று எப்படிப் பாகுபாடு பார்ப்பது? மக்கள் எல்லாரும் வேண்டிய பொருட் செல்வமும் பெற்றிருந்ததாலே இவர் செல்வர், இவர் இல்லாதவர் என்றும் பாகுபாடு செய்ய முடியவில்லையே!

கல்லாது நிற்பார் பிறர் இன்மையின், கல்வி

முற்ற

வல்லாரும் இல்லை; அவை வல்லர் அல்லாரும் இல்லை;

எல்லாரும் எல்லாப் பெருஞ்செல்வமும்

எய்தலாலே,

இல்லாரும் இல்லை; உடையார்களும் இல்லை

மாதோ.

(30—74)

தயரதன் மாட்சி

இத்தகைய அயோத்தி நகரைத் தலை நகராகக் கொண்டு கோசல நாட்டை ஆண்டு வந்த தயரதன், சூரிய குலத்தில் உதித்தவன். பால் நினைந்து தன் சேய்களுக்கு ஊட்டும் தாயைப் போல் தன் குடிமக்களுக்கு அவன் அன்போடு அவர்கள் குறை என்று தன்னிடம் வருமுன்னரே, துயர் வராமலேயே துடைத்து வந்தான். அவர்களுக்கு வேண்டிய நலங்களை எல்லாம் செய்வதில் அவர்கள் இயற்றிய தவமே பலன் கொடுத்தது போன்று இருந்தான்; மக்களை எல்லாம் நல்வழி நடத்தி நற்கதியடையச் செய்ததாலே அவர்களுக்கு புத்திரன் போன்றிருந்தான். குற்றம் செய்தவர்களைத் தண்டிப்பதில் நோய் போல்வான்; கருணை வழங்குவதில் மருந்தும் போல்வான். நுட்பமான பொருள் அறியும் அறிவு நிரம்பிய இத்தகைய தயரதனது ஆட்சியில் வாழும் மக்களுக்கு என்ன குறை இருக்க முடியும்?

தாய் ஒக்கும் அன்பின்; தவம் ஒக்கும் நலம்
 பயப்பின்;
 சேய் ஒக்கும், முன்னின்று செய்கதி உய்க்கும்
 நீரால்;
 நோய் ஒக்கும் என்னின் மருந்து ஒக்கும்;
 நுணங்கு கேள்வி
 ஆயப் புகுங்கால், அறிவு ஒக்கும்; எவர்க்கும்
 அன்னான்.

(30—4)

தயரதன் இப்படி மன்னுயிரெல்லாம் தன்
 னுயிர் போலப் பாதுகாத்தலால் உலகத்
 திலுள்ள உயிர்கள் எல்லாம் வாழும் ஓர்
 உடம்புதான் அவன் என்று சொல்லும்படி
 இருந்தானாம். அவனுடைய உயிரே குடி
 மக்கள்; உயிருக்கு உடம்பு அரணாக இருப்
 பதுபோல, உலகில் உள்ள இயங்கும் உயிர்கள்
 (சரம்), நிலைத்த உயிர்கள் (அசரம்) ஆகிய
 அனைத்து உயிர்களும் பாதுகாப்பாக வாழும்
 உடம்பு போல தயரதன் பாதுகாப்பாக
 இருந்து வந்தான்.

வயிரவான் பூண் அணி மடங்கல்

மொய்ம்பினான்,
 உயிர்எலாம் தன் உயிர் ஒக்க ஒம்பலால்,
 செயிர்இலா உலகினில், சென்று நின்று, வாழ்
 உயிர்எலாம் உறைவது ஓர் உடம்பும்

ஆயினான்.

[மடங்கல் - சிங்கம்; மொய்ம்பு - வலிமை;
செயிர்-குற்றம்.]

(31—10)

இப்படிப்பட்ட அரசனுக்குப் பகையரசர் இருக்க முடியுமா, என்ன? படையெடுப்பும், போரும் இல்லாததால் நாட்டிற்கு வேண்டும் நன்மைகளைத் தாயைப் போல நினைந்து நினைந்து செய்வதிலேயே நாட்டம் மிகக் கொண்டு ஆண்டு வந்தான். ஒரு ஏழை தனக்குள்ள ஒரு ஒரு வயலை எவ்வளவு கவனத்துடனும் ஈடுபாட்டோடும் பாது காத்துப் பயிர் விளைப்பானோ, அப்படித் தன் நாடு முழுமையும் கவனமாகக் காத்து அரசு செலுத்தி வந்தான் தயரதன்.

‘எய்’ எனஎழுபகை எங்கும் இன்மையால் மொய் பொரு தினவுறு முழவுத் தோளினான், வையகம் முழுவதும், வறிஞன் ஒம்பும் ஓர் செய் எனக் காத்து, இனிது அரசு செய்கின்றான்.

[செய்-ஒரு சிறுவயல்.]

(32—12)

[இப்பகுதி ஆற்றுப்படலம், நாட்டுப் படலம், நகரப்படலம், அரசியற் படலம் ஆகிய நான்கின் சுருக்கம்.]

தயரதனின் பிள்ளை இல்லாக் குறை

தயரதன் ஒருநாள் தன் குலகுருவாகிய வசிப்டரை வணங்கி, தனக்குப் பின் கோசல நாட்டை ஆள்வதற்கு வாரிசு இல்லையே என்று வருந்தி, தன் மனக்கவலையை எடுத்து உரைத்தான். முக்காலமும் உணர்ந்த ஞானியாகிய வசிப்டர், திருமால் அரக்கரை அழிப்பதற்காக அவதாரம் எடுப்பதாய்க் கூறியுள்ளதை நினைக்கிறார்.

அலைகடல் நடுவண்; ஓர் அனந்தன் மீமிசை,
மலை எனவிழி துயில் வளரும் மாமுகில்,
'கொலை தொழில் அரக்கர்தம் கொடுமை
தீர்ப்பென்' என்று,
உலைவுறும் அமரர்க்கு உரைத்த வாய்மையே.

[அனந்தன் மீமிசை-ஆதிசேடனாகிய பாம்பனை மேல்; உலைவுறும் - துன்பமடையும்]

(33—6)

வசிப்டர் அறிந்த திருமாலின் அவதார

தேவரகசியம்

இராவணன் முதலான அரக்கர்கள் செய்த துன்பங்களுக்கு அஞ்சிய இந்திரன் முதலான

தேவர்களும், பிறும்மதேவனும் திருமாஸிடம் முறையிட்டனர். அவர்கள் குறையைப் போக்குவதாக வாக்களித்த திருமால், அதற்காகவே தாம் அயோத்தியில் தயரதன் புதல்வனாக அவதரிக்கப் போவதாகவும், சக்கரம், சங்கு, பாம்பணை ஆகியவை தமக்கு (பரதன், சத்துருக்கன், இலக்குவன் என முறையே) சகோதரர்களாக தமக்கு உதவ வருவதாகவும் கூறியருளினார். வானுலகத்தவர்களை எல்லாம் வானரங்களாய்ச் சேனையொடு அவதரித்திடவும் ஆணையிட்டார். இதனைக் கேட்டுத் தம் துயர் தீர்ந்ததாகவே எண்ணி மகிழ்ந்தனர் தேவர். பிறும்மதேவன்கரடிகளின் தலைவனான ஜாம்பவானாகவும், இந்திரன் வாலியாகவும், சூரியன் சுகர்வனாகவும், அக்னி நீலனாகவும், வாயு அனுமனாகவும் அவதரிக்க முடிவு செய்தனர். இந்தத் தேவரகசியத்தை முன்னரே அறிந்தவசிட்டன், இப்போது தருணம் வந்துவிட்டதாக எண்ணினார்; தயரதன் புத்திரகாமேட்டி யாகம் செய்ய வேண்டிய வேளை இதுவே என்றும் நினைத்தார்.

புதல்வரை அளிக்கும் யாகம்

ஆகவே, தயரதனிடம் புதல்வரை அளிக்கும் மாமகமாகிய புத்திரகாமேட்டி யாகம்

செய்தால் குறைதீரும் என்றார். தயரதன் மிக்க மகிழ்ச்சி அடைந்து அவ்வேள்வியைச் செய்வதற்கான முறையைக் கூறுமாறு வேண்டினான். “உரோமபதன் நாட்டில் உள்ள இருசிய சிருங்கர் என்ற கலைக்கோட்டு முனிவரை அழைத்து வந்து இவ்வேள்வியை முடிப்பாயாக!” என்று வசிட்டர் கூறியதும், அங்ஙனமே உடனே உரோமபதன் நாட்டிற் குப்போய் அவரை அழைத்து வந்து வேள்வி செய்தான். பன்னிரண்டு மாதங்கள் அங்ஙனம் வேள்வி செய்ததும், கலைக்கோட்டு முனிவன் தீக்குண்டத்தில் மகவு அருள் ஆகுதியை வழங்கினான். அந்நேரத்தில் அக்குண்டத்திலிருந்து எழுந்த பூதம் ஒன்று, தன்கையில் உள்ள பிண்டம் நிறைந்த தட்டை தரையில் வைத்து மறைய, முனிவன் தயரதனை அப்பிண்டத்தைத் தேவிமார் மூவர்க்கும் வழங்கும்படிச் சொன்னான். அங்ஙனமே கோசலை, கைகேயி, சுமித்திரை ஆகிய தன் மனைவியர் மூவர்க்கும் பிண்டத்தைப் பகிர்ந்து அளித்தான் தயரதன். எஞ்சிய உதிர்ந்தவற்றையும் சுமித்திரைக்கு மறுபடி ஒருமுறை அளித்தான்.

புதல்வர்கள் அவதாரம்

சிறிது நாளில் தேவியர் மூவரும் கருவுற்று, சில மாதங்கள் சென்றபின் கோசலைக்கு ஒரு

ஆண் குழந்தையும், கைகேயிக்கு ஒரு ஆண்
 குழந்தையும், சுமித்திரைக்கு இரண்டு ஆண்
 குழந்தைகளும் பிறந்தனர். நான்கு புதல்
 வர்கள் பிறந்த செய்தியறிந்த தயரதன்
 பற்பல தானங்கள் அளித்து மகிழ்ந்தான்;
 நகர மக்களும் மகிழ்ந்தனர். பன்னிரண்டு
 நாட்கள் சென்றதும் புனர்பூசத்தில் பிறந்த
 கோசலை மகனுக்கு இராமன் என்றும்,
 பூசத்தில் பிறந்த கைகேயி மகனுக்குப் பரதன்
 என்றும், மகத்தில் பிறந்த சுமித்திரை
 மகர்க்கு இலக்குவன், சத்துருக்கன் என்றும்
 வசிட்டர் பெயர் சூட்டினார்.

இராமனிடம் தயரதன் தனி அன்பு

பிள்ளைகள் நால்வரிடமும் தயரதன் அன்பு
 செலுத்தி வந்தான் என்றாலும், அவர்களில்
 மூத்த திருக்குமாரனிடத்தில்தான் மிகுதி
 யான அன்பு பூண்டிருந்தான். ஓவியமான
 எழிலுடைய இராமனைத்தான் தயரதன்
 தன் உயிரும் உடம்பும் என்று சொல்லுமள
 வுக்குப் பேரன்பு கொண்டிருந்தான்.

‘காவியும் ஒளிந்தரு கமலமும் எனவே
 ஓவிய எழிலுடைய ஒருவனை அலது, ஓர்
 ஆவியும் உடலமும் இலது’ என, அருளின்
 மேவினன்—உலகுடை வேந்தர்தம் வேந்தன்.

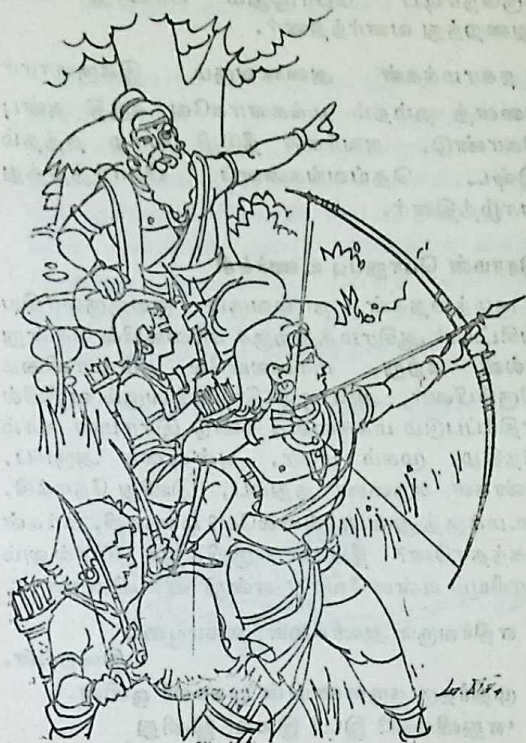
[காவி-குவளை மலர்; கமலம்-தாமரை;
வேந்தர்தம் வேந்தன்-சக்கரவர்த்தி]

(51—122)

புதல்வர்கள் கல்வி வளர்ச்சி

அமுதஞ் சிந்துகின்ற மழலை மொழியோடு
அழகிய தளிர்நடை பயின்று வளர்ந்தனர்
குமாரர்கள் நால்வரும். உலக இருள் நீக்க
வரும் சூரியனைப் போலவும், ஒலியாக
வளரும் 'எழுதாக்கிளவி'யான வேதங்கள்
போலவும் வளர்ந்து வரும்போது, வசிட்டர்
முறைப்படி உபநயனம் செய்வித்தார்.
எல்லாக் கலைகளையும் கற்றுக்கொடுத்தார்.
யானையேற்றம், குதிரையேற்றம், தேர்
ஓட்டம், வாட்பயிற்சி முதலிய படைக்கலப்
பயிற்சியும் அளித்து வந்தார்.

நால்வரும் இரண்டிரண்டு பேர்களாக
இணைபிரியாது பழகி வந்தனர். இராமனும்
இலக்குவனும் ஒன்றாகவே இருந்தனர்.
நெய்யும்போது பாவின் ஊடே குறுக்கு
நாலிழையைச் செலுத்தும் கருவியிலே
பொருத்தப்பட்ட இழை, அக் கருவி செல்லும்
வழியே செல்வதன்றி, வேறு செய்ய வகை
யில்லாததைப் போல இலக்குவன் இராம
னுடனேயே ஒட்டி உறவாடி வளர்ந்தான்.
அதைப் போலவே பரதனும், சத்துருக்கனும்

ஒருநொடிப் பொழுதும் பிரியாது உடனுறைந்து வளர்ந்தனர்.

நகரமக்கள் அனைவரும் இக்குமாரர் களைத் தம்தம் மக்களாகவே கருதி அன்பு கொண்டு, அவர்கள் நீடுழி வாழ தத்தம் இஷ்ட தெய்வங்களைப் பிரார்த்தித்து வாழ்த்தினர்.

இராமன் பொறுப்பு உணர்ச்சி

குழந்தைகள் நால்வரும் குலகுருவாகிய வசிட்டர் ஆசிரமத்திற்குக் காலையில் சென்று கல்வி கற்று, மாலையிலே தம் மாளிகை திரும்பினர். அப்படித் திரும்பி வரும் வழியில் எதிர்ப்படும் மக்களைக் கண்டு இராமன் அகம் நெகிழ, முகம் மலர, புன்னகை அரும்ப, கண்கள் கருணை ததும்ப, இனிது நோக்கி, 'உமக்குத் துன்பமில்லையே? மனைவி, மக்கள் சுகந்தானே? நீங்கள் குறித்துச் செல்லும் காரியம் என்னவோ?' என்று வினவினான்.

எதிர்வரும் அவர்களை, எமையுடை

இறைவன்,

முதிர்ந்தரு கருணையின் முகமலர் ஒளிரா,

'எதுவினை? இடர் இலை? இனிது

நும்மனையும்?

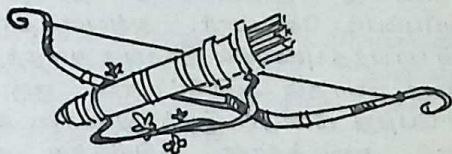
மதிதரு குமரரும் வலியர் கொல்?' எனவே

[ஒளிர-பிரகாசித்து; எதுவினை-குறித்துச்
செல்லும் காரியம் என்னவோ?]

(53—132)

விளையாடிப் பொழுதை இனிதாகக் கழித்
திடவேண்டிய இளைய பருவத்திலேயே
அவர்கள் நலம் மட்டுமன்றி, குடும்ப நலம்,
மக்கள் நலம் இவற்றையெல்லாம், மிகுந்த
பொறுப்புணர்ச்சியுடன் கேட்டறியும் இராம
னின் அன்பைக் கண்டு நெகிழ்ந்த மக்கள்,
'உன்னை அரசனாகப் பெற்ற எங்களுக்கு
குறையின்றி இருப்பது ஒரு பெரிய காரிய
மன்று' என்று கூறி மகிழ்ந்தனர்.

(திரு அவதாரப் படலச் சுருக்கம்)

3. கைவண்ணம்

வேள்வியைக் காக்க இராமனை அனுப்புமாறு விசுவாமித்திரர் வேண்டல்

இப்படியாகத் தயரதன் தன் தவப்புதல்வர் களுடன் இனிது வாழ்ந்து வரும்போது ஒரு நாள், அவனுடைய அரசவைக்கு விசுவாமித்திரர் என்றழைக்கப் பெறும் கோசிக முனிவர் வந்தார். அவரை வரவேற்று உபசரித்து அவருக்குத் தான் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று தயரதன் கேட்டான். அதற்கு விசுவாமித்திரர், தாம் செய்யும் வேள்வியை அழித்து அரக்கர்கள் இடையூறு செய்வதால், அந்த வேள்வியைக் காக்க இராமனைத் துணையாகத் தன்னுடன் அனுப்பும்படி கேட்டார். அவ்வளவுதான். வேல் பாய்ந்த புண்ணில் தீக்கங்கு நுழைந்தது போலத் தயரதன் ஆகிவிட்டான். குருடன் கண் பெற்று மீண்டும் இழந்ததுபோல, கடுந்துயரம் அடைந்தான். இதிலிருந்து தப்ப எண்ணி, இராமன் சிறியவன், படைப் பயிற்சி இல்லாதவன் என்றும், தானே முனிவருடன் வந்து வேள்வியைக் காப்பதாகவும், சொன்னான்.

விசுவாமித்திரரிடம் இராம இலக்குவர் கையடை

இதைக் கேட்ட விசுவாமித்திரரோ, தன் வேண்டுகோளைத் தயரதன் உதாசினம் செய்துவிட்டதாக எண்ணி, அடங்காத கோபம் கொண்டார். இதை உணர்ந்த குலகுருவான வசிட்ட முனிவர், தயரதனிடம் இராமனை விசுவாமித்திரருடன் அனுப்புவதால் இராமனுக்கு ஏற்படப் போகும் மேன்மைகளை எடுத்துக்கூறி அதைத் தந்தையாகிய தயரதனே தடுக்கக்கூடாது என்றும் கூறவே, தயரதன் இராமனுடன் இலக்குவனையும் விசுவாமித்திரரிடம் அடைக்கலமாகக் கொடுத்து உடன் கூட்டியனுப்பி வைத்தான்.

மன்மதன் அங்கம் உகுத்த அங்க நாடு

சரயு நதிக்கரையிலுள்ள ஒரு சோலையை அடைந்து மூவரும் அங்கு தங்கினர். அச்சோலையைப் பற்றி இராமன் கேட்க, விசுவாமித்திரர் கூறுகிறார்:

“முன்னொரு காலத்தில் சிவபெருமான் அந்த இடத்திலே அமர்ந்து தவம் செய்தார். அதனைக் கெடுக்க வந்த மன்மதன் மலரம்புகளைச் செலுத்த, சினம் கொண்ட சிவபெரு

மான் தன் நெற்றிக் கண்ணைத் திறக்க, மன்மதன் எரிந்து சாம்பலாகிவிட்டான். மன்மதன் அங்கத்தை உகுத்த இடம் இது ஆதலாலே இதற்கு 'அங்க நாடு' என்றும், இந்த ஆச்ரமம் 'காமன் ஆச்ரமம்' எனவும் வழங்கப்பெறுகிறது'' என.

தாடகை வதம்

மறுநாள் அவர்கள் ஒரு பாலைவனத்தை அடைந்தனர். இராமன் தன் தந்தை அரசாளும் நாட்டில் இப்படி ஒரு பகுதி மட்டும் அழிந்து பாலையாக இருப்பதன் காரணம் என்ன என்று கேட்க, விசுவாமித்திரர் தாடகை என்ற ஓர் அரக்கி அங்கு வசிப்பதாகவும், அவள்தான் அந்த நாட்டின் வளத்தை எல்லாம் அழித்துப் பாலையாக மாற்றிவிட்டாள் என்றும் சொன்னார்.

இப்படி இவர்கள் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போதே தாடகை ஒரு பெரிய மலை தீயைக் கக்கிக் கொண்டு வருவதுபோல வந்து, அடாத சொற்கள் பல பேசி, இவர்களைக் கொல்ல குலாயுதத்தை எறிந்தாள். ஆனால் இராமன் அவளைப் பார்த்து பெண்ணான இவளை எவ்வாறு கொல்வது, பாவமாயிற்றே என்று எண்ணிப் பேசாது நின்றான்.

இதனை ஊகித்துணர்ந்த முனிவர் உயிர்களுக்
கெல்லாம் துன்பம் கொடுக்கும் கொடியவ
ளான தாடகையைப் பெண்ணென்று கருதக்
கூடாது என்று அவள் கொடுமைகளை
எல்லாம் எடுத்துக்கூறி அவளைக் கொன்று
விட இராமனுக்குக் கட்டளையிட்டார்.
முனிவர் கட்டளையை நிறைவேற்றுவதே
கடமை எனக்கொண்டு வில்லை வளைத்து
பாணத்தை எய்ய, தாடகையின் குலாயு
தங்கள் துண்டாகி விழுந்தன. தாடகை
உடனே கல்மழை பெய்யச் செய்யவே, அதை
இராமன் அம்பு மழையால் விலக்கி, அவள்
மீதும் அம்பு எய்தான். தாடகைமீது
பாய்ந்த அம்பு எப்படிப் போகிறதாம்?

சொல் ஒக்கும் கடிய வேகச் சுடுசரம் கரிய
செம்மல்

அல் ஒக்கும் நிறத்தினாள் மேல் விடுதலும்,
வயிரக் குன்றக்

கல் ஒக்கும் நெஞ்சில் தங்காது அப்புறம்
கழன்று, கல்லாப்

புல்லர்க்கு நல்லோர் சொன்ன பொருள்
என்னப் போயிற்று, அன்றே!

[அல்-இருள்; கல்லாப்புல்லர் - கல்வியறி
வற்ற மூடர்; சொல்-முனிவர் சாப
மொழி]

(65—50)

விசுவாமித்திரரது கட்டளையை மறுக்காது
இராமன் செய்த இந்த முதற்போரிலே,
அரக்கர்களது உயிரை உண்பதற்கு இதுவரை
கூசிக்கூசிப் பயந்து கொண்டிருந்த எமனும்,
அவர்களுடைய உயிரின் ருசியைச் சற்றே
தெரிந்து கொண்டான்.

வாசநாள் மலரோன் அன்ன மாமுனி பணி
மறாத,
காசுஉலாம் கனகப் பைம்பூண், காசுத்தன்
கன்னிப் போரில்,
கூசி, வாள் அரக்கர்தங்கள் குலத்து உயிர்
குடிக்க அஞ்சி,
ஆசையால் உழலும் கூற்றும், சுவை சிறிது
அறிந்தது அன்றே.

[மறாத - மறுக்காத; காசு - ரத்தினம்;
கன்னிப்போர்-முதல் போர்; வாசநாள்
மலரோன்-பூவில் வாழும் பிரம்மதேவன்]
(66—54)

வாமனாவதார வரலாறு

இராமனது இவ்வரிய செயலைப் பாராட்
டித் தேவர்கள் பூமாரி பொழிந்து, இராம
னுக்குத் தெய்வப் படைகளைக் கொடுக்கும்
படி விசுவாமித்திரரை வேண்டினர். அவ்
வாறே முனிவரும் இராமனுக்குத் தெய்வப்
படைகளை எல்லாம் கொடுத்து உதவினார்.

செல்லும் வழியில் எதிர்ப்பட்ட சோலையைக் கண்டு இராமன் முனிவரைக் கேட்க, அச் சோலை தங்கள் கணவரைத் தவிர வேறு கடவுள் இல்லை என்று எண்ணி வாழும் பத்திவிப் பெண்களின் சிந்தை போலத் தூய்மையானது என்றும், அங்குதான் முன்னாளிலே திருமால் பல ஊழிக் காலம் அமர்ந்து தவம் செய்தார் என்றும், அப்போது நிகழ்ந்த வாமன அவதாரக் கதையையும் கூறினார்.

“மாவலி என்ற மன்னன் தனது வலிமையால் முவுலகங்களையும் கைப்பற்றி சக்கரவர்த்தியாகி ஆண்டு வந்தான். மாவலியின் செல்வத்தையும் செருக்கையும் கண்டு அஞ்சிய தேவர்கள் திருமாலை இச்சோலையில் வந்து வணங்கி மாவலியை அடக்க வேண்டினர். திருமால் காசிப முனிவருக்கும், அதிதிதேவிக்கும் புத்திரராகக் குறள் வடிவில், வாமனனாக அவதரித்தார்.

காலம் நுனித்து உணர் காசிபன் என்னும்
வால்—அறிவற்கு அதிதிக்கு ஒரு மகவு ஆய்,
நீலநிறத்து நெடுந்தகைவந்து, ஓர்
ஆல் அமர் வித்தின் அருங் குறள் ஆனான்.

[வால் அறிவன்-மெய்யுணர்வுடைய முனிவன்; ஆல் அமர்வித்து-ஆலமரம் முழுதும்

அடங்கும் விதை; அருங் குறள்-குறுகிய
வடிவம்] (69—20)

இப்படி அவதரித்த வாமனன் வேள்வியின் போது வேண்டியதை எல்லாம் வேண்டியவர்களுக்குக் கொடுத்து வரும் மாவலியிடம் போய், மூன்றடி மண் வேண்டும் என்று கேட்டான். இதன் உட்கருத்தை அறியாத மாவலி அங்ஙனமே தந்துவிட்டதாகச் சொல்லி, நீர் வார்க்கப் போகையில், அலுடைய குருவாகிய சுக்கிராசாரியார் வாமனனாக வந்துள்ளது யார் என்று கூறித் தடுத்தார்.

‘உயர்ந்த காரியங்களை மேற்கொண்டு தானங்கள் செய்ய முன்வந்தவர்கள், அதில் வேண்டியவர், வேண்டாதவர் என்ற பாகுபாடு பார்க்கக் கூடாது’ என்ற உயர்ந்த கொள்கை உடைய மாவலி, தன் குருவின் கருத்தை மறுத்து கொடையின் சிறப்பை எடுத்துரைத்தான்.

இவ்வுலகத்தில் இறந்தவர்கள் எல்லாம் இறந்தவர்கள் அல்லர்; உயிரை விடாது பிறரிடம் ஒன்றைப் பெறுதற்கு ஏந்திய கையுடன் யாசித்தவர்களே இறந்தவர் என்று சொல்லப்

படுவர்; கொடுத்தவர்கள் இறந்துபட்டாலும், பிறர்க்கு அவர் விரும்பியதைக் கொடுத்த அவர்களே அழியாதிருப்பவர்.

மாய்ந்தவர் மாய்ந்தவர் அல்லர்கள்; மாயாது ஏந்திய கைகொடு இரந்தவர்—எந்தாய்!—
வீந்தவர் என்பவர்; வீந்தவரேனும்,
ஈந்தவர் அல்லது இருந்தவர் யாரே?

[வீந்தவர்-இறந்தவர்; வீ-அழிவு] (70—29)

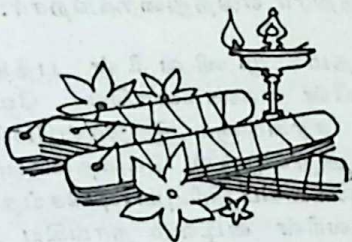
நாராயணனே இவ்வாறு வந்து தன் கை மேற்படவும், அவன் கை கீழ்ப்படவும் தன்னிடம் தானம் ஏற்பதனால் தனக்கு இதனினும் சிறந்த பேறு வேறில்லை என்று மாவனிகூறி நீரை வார்த்தான். அந்த நீர் கையில் படவும் குறளனாக இருந்த திருமால் நெடிய உருவமாய் அண்டமுகடு வரை உயர்ந்து, மூவுலகங்களையும் இரண்டு அடியால் அளந்து, மூன்றாவது அடிக்கு இடம் எங்கே என்று கேட்டார். மாவனி மூன்றாவது அடிக்கு இடம் தன் தலையே என்று கூறிக்கூனிய, திருமால் தன் திருவடியை அவன் தலையின் மீது வைத்து அழுத்தி அவனைப் பாதாள உலகத்திற் சேர்த்து, பல வரங்களை அருளினார். மாவனியின் ஆட்சிக்குட்பட்ட உலகை இந்திரனுக்கு அளித்துத் திருப்பாற்கடலை அடைந்தார்.”

விசுவாமித்திரர் வேள்வியை இராமன் காத்தல்

திருமால் தவம் செய்த அந்த இடத்திலேயே தாமும் இருந்து யாகம் செய்யப்போவதாகக் கூறி, இராம இலக்குவரைக்காவல் செய்யப் பணித்தார். விசுவாமித்திரர் யாகத்தைத் தொடங்கி நடத்தி வரும்போது கண்ணை இமை காப்பதுபோல் இராமனும் இலக்குவனும் காத்து வந்தனர். அப்போது விலும், வாளும் தாங்கிய அரக்கர் வானிலே திரண்டு ஆரவாரஞ் செய்தனர். இராமன், அவர்கள்மீது அம்பை எய்யின், அவர்களின் ரத்தம், தசை முதலியன ஓமகுண்டங்களில் விழும் எனக்கருதி, யாகசாலைக்கு மேலே தன் அம்புகளைச் செலுத்தி சரக்கூடம் ஒன்றை அமைத்தான். பிறகு அரக்கர் கூட்டத்தை அழிக்கத் தொடங்கினான். தாடகையின் புதல்வர்களில் ஒருவனாகிய சுபாகுவை அங்கேயே கொன்றான். மாரீசனாகிய மற்றொரு மகனை கடலிற் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தது இராமன் அம்பு. எண்ணற்ற அரக்கர்கள் உயிரிழக்க, எஞ்சியவர்கள் பிழைத்திட எண்ணி ஓடி ஒளிந்தனர். விசுவாமித்திரரின் வேள்வியும் யாதொரு விக்கினமுமில்லாமல் நிறைவுற, இராமனைப் புகழ்ந்தான். இராமனும் தான்

இனிச் செய்யவேண்டிய காரியம் என்ன என்று கேட்க, முனிவர் அவன் செய்யவேண்டிய பெரிய காரியங்கள் உள்ளன என்றும் அவற்றைப் பின்னர் பார்த்துக் கொள்ளலாகும் என்றும், அப்போது மிதிலை நகரத்தில் ஜனக மன்னன் செய்துவரும் யாகத்தைக் காணலாம் என்றும் கூறி இருவரையும் அழைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டார்.

(இப்பகுதி கையடைப்படலம், தாடகை வதைப் படலம், வேள்விப்படலம் ஆகியவற்றின் சுருக்கம்)

4. கரல்வண்ணம்

அகலிகை சாப விமோசனம்

இப்படிப் புறப்பட்ட முனிவரும், இராம இலக்குவரும் பல ஆறுகள், சோலைகளை எல்லாம் கடந்து மிதிலை நகரை வந்தடைந்தனர். கோட்டையின் அருகே வரும் போது, அங்கே கல்லுருவாயிருந்த அகலிகை இராமனது பாதம் படவே, தன் சாபம் நீங்கியவளாய்த் தனது சுய உருவை அடைந்தாள். அவள் கல்லுரு அடைந்த கதையை விசுவாமித்திரர் எடுத்துரைக்கிறார்:

“கௌதம முனிவரின் பத்தினியான அகலிகையின் கண்களாகிய வேல்களும், மன்மதன் சரங்களும் இந்திரன்மேல் பாய, காதலால் அறிவிழந்து, கௌதமர் அதிகாலை யில் அகலிகையைப் பிரியும்படி செய்தான். அந் நேரம் அவரின் வடிவம் தாங்கிய இந்திரன் ஆசிரமத்தினுள் சென்று அகலிகையின் கற்பினைக் கெடுத்து விட்டான். வெளியே சென்ற கௌதமர் இந்திரனின் வஞ்சனையை அறிந்து திரும்பி வந்தார். அவரைக் கண்ட

இந்திரன் பயந்து பூனை உருக்கொண்டு ஓடினான். சினம் கொண்ட கௌதமர் இந்திரனின் உடலில் கண்டோர் அருவருக்கத் தக்கவாறு ஆயிரம் கண்கள் உண்டாகுமாறு சபித்தார். பின்னர் மாற்றானைக் கூடிய மனைவியைக் கல்லுருவாகும்படி சபித்தார். அதற்கு அகலிகை, தான் அறியாது பிழை செய்ததாகக்கூறி சாபத்தீர்வினை வேண்டினாள். அப்போது கௌதமர் “தயரத குமாரனாகிய இராமன் இங்கு வரும்போது அவன் பாத தூளிகள் பட்டமாத்திரத்தில் முன்னைய உருவம் பெறுவாய்” என்று கூறினார்.

இராமன் செறுநர்த் தேய்த்தலாக (துஷ்ட நிக்ரஹமாக) தாடகையை அழித்ததையும் உறுநர்த் தாங்கலாக (சிஷ்டபரிபாலனமாக) அகலிகைக்குச் சாபவிமோசனம் அளித்ததையும் கண்ட விசுவாமித்திரன் பாராட்டினான்.

இவ்வண்ணம் நிகழ்ந்த வண்ணம்

இனிஇந்த உலகுக்கு எல்லாம்

உய்வண்ணம் அன்றி, மற்றுஓர்

துயர் வண்ணம் உறுவது உண்டோ?

மைவண்ணத்து அரக்கி போரில்
 மழை வண்ணத்து அண்ணலே! உன்
 கைவண்ணம் அங்குக் கண்டேன்
 கால்வண்ணம் இங்குக் கண்டேன்.

(79—24)

[மைவண்ணம்-மை போன்ற கருமைநிறம்;
 மழைவண்ணம்-நீலமேக நிறத்திருமேனி]

அகலிகைக்கு இராமன் விடை கொடுக்க,
 அவனது பாதம் பணிந்து அவள் கௌதமரிடம்
 சேர்ந்தாள்.

(அகலிகைப் படலச் சுருக்கம்)

5. பிரிந்தவர் கூடினர்!

சீதை பிறந்ததால் சிறந்த மிதிலை

மிதிலை நகரம் இலக்குமியாகிய சீதை, தான் செய்த தவத்தால் தன்னிடம் இருக்கிறாள் என்றும், திருமாலாகிய இராமன் அவளைத் திருமணம் செய்ய சீக்கிரம் வர வேண்டும் என்றும் கருதி தன் கோட்டை மதிலின்மீது பறக்கும் கொடிகளாகிய கைகளை நீட்டி அழைத்தது.

‘மைஅறு மலரின் நீங்கி, யான்செய் மா

தவத்தின் வந்து,

‘செய்யவன் இருந்தாள்’ என்று, செழுமணிக்

கொடிகள் என்னும்

கைகளை நீட்டி அந்தக் கடிநகர் கமலச்

செங்கண்

ஐயனை, ‘ஒல்லைவா!’ என்று அழைப்பது

போன்றது, அம்மா!

[மை அறு - குற்றமற்ற; செய்யவன் -

இலக்குமி; கடிநகர்-காவல் உள்ள நகரம்;

ஒல்லை-சீக்கிரம்]

(79—1)

இத்தகைய அழைப்பினைப் பெற்ற இராமன், இலக்குவனுடனும், முனிவருடனும்

சீதையாகிய இலக்குமி இருந்ததாலே
பெருமை பெற்ற மிதிலை நகருக்குள் பிர
வேசித்தனர்.

ஆதரித்து, அமுதில் கோல் தோய்த்து,
'அவயவம்! அமைக்குந் தன்மை
யாது?' எனத் திகைக்கும் அல்லால்,
மதனற்கும் எழுத ஒண்ணாச்
சீதையைத் தருதலாலே, திருமகள்
இருந்த செய்ய
போது எனப் பொலிந்து தோன்றும்,
பொன்மதில், மிதிலை புக்கார்
(80—4)

சாளரம் தோறும் மாதர் முகச்சந்திரன்கள்

பொன்னும் மணியும் நிரம்பி வழியும்
தெருக்களையும், மாடங்கள், ஆடக அரங்கு
கள், இவைகளையும் கடந்து செல்லும் இவர்
களைச் சன்னல்கள் வழியாகப் பெண்கள்
பார்த்தனர். சாளரம் தோறும் பல சந்திரன்
உதித்ததுபோல அப்பெண்களுடைய முகங்கள்
அழகுடன் விளங்கின.

வாளரம் பொருத வேலும், மன்மதன் சிலையும்,
வண்டின்
கேளொடு கிடந்த நீலச் சுருளும். செங்கிடை
யும், கெரண்டு,

நீள்இருங் களங்கம் நீக்கி, நிரைமணி மாட
நெற்றிச்
சாளரம் தோறும் தோன்றும் சந்திர உதயம்
கண்டார்

[வாளரம் பொருத வேல்-கூரிய அரத்
தினால் அராவப்பட்ட வேலாயுதம்;
சிலை-வில்; செங்கிடை-சிவந்த நெட்டி;
சாளரம்-பலகணி; வேல், சிலை, நீலச்
சுருள், செங்கிடை, சந்திரன் முதலியன
முறையே கண், புருவம், கூந்தல், உதடு,
முகம் ஆகியவற்றைக் குறிக்கும்.]

(81—14)

அண்ணலும் நோக்க, அவரும் நோக்கினாள்

இப்படியாக மிதிலை நகரத் தெருக்களின்
வழியே சென்று கொண்டிருந்த முனிவரும்,
இராம, இலக்குவரும் கன்னி மாடத்து
மேடை மீதிருந்து, அன்னங்கள் தடாகத்தில்
விளையாடும் காட்சியைக் கண்டு களித்துக்
கொண்டிருந்த சீதையைக் கண்டனர்.
சீதை களிக்கின்ற கண்களோடு, கல்லும்
புல்லும் கண்டு உருகும்படி, பெண்ணின் நல
மெல்லாம் கனிந்த கனியாக நின்றாள்,

‘கொல்லும் வேலும், கூற்றமும் என்னும்
இவை எல்லாம்
வெல்லும் வெல்லும்; என்ன மதர்க்கும் விழி
கொண்டாள்;
சொல்லும் தன்மைத்து அன்று அது; குன்றும்,
சுவரும், திண்
கல்லும், புல்லும் கண்டு உருக, பெண்கனி
நின்றாள்.

[மதர்க்கும்-மதம் கொண்டு களிக்கும்]
(84—32)

உருவ அழகும், குண அழகும் ஒருங்கு
வாய்ந்த சீதையும், இராமனும் ஒருவரை
யொருவர் பார்த்துவிட்டனர். கண் கள்
மட்டும் கலந்தன என்பதில்லை; உள்ளமும்
ஒன்றையொன்று நாடிக் கலந்து விட்டன.
ஒருவருடைய மனதிலே இன்னொருவர்
மனது புகுந்து கொண்டு விட்டது. பாற்
கடலில் ஒன்றாயிருந்த திருமாலும், இலக்குமி
யும் தக்கவர் இடர் துடைப்பதற்காய்ப்
பிரிந்தனர்; பாற்கடலில் பிரிந்தவர், மிதிலை
யில் வந்து கூடினர். கண்ணோடு கண் பேசிக்
கொண்டதைத் தவிர வேறு பேச்சு நிகழ
வில்லை. பேச்சு எதற்கு?

கருங்கடல் பள்ளியில் கலவி நீங்கிப்போய்ப்
பிரிந்தவர் கூடினால் பேசல் வேண்டுமோ?

(85—38)

கண்வழிப் புகுந்த காதல் நோய்

இத்தகைய காதலர்கள் கண்களால் பேசிக்
கொண்டது இவர்களைத் தவிர ஒருவருக்கும்
தெரியாது. இ ர ர ம ன் தம்பியோடும்,
முனிவரோடும் போய் விட்டான். சீதையோ
வைத்தகண் வாங்காமல், அசைவற்று
சித்திரப் பாவை போல் நின்று விட்டாள்.
சீதையின் கண் வட்டத்திலிருந்து இராமன்
மறைந்த மாத்திரத்திலேயே அவளுடைய
காதல் மிகுந்த மனம் என்னும் யானையும்
அடங்காது இராமனோடு போகத் தொடங்
கியது. அதை அடக்க மனவுறுதியாகிய
அங்குசத்தை மாட்டி இழுத்தாள்; ம்;
ஹும்; யானை மதயானையாகி அங்குசத்தின்
கொக்கியை நிமிரச் செய்து கொண்டு திமிறிப்
போய் விட்டது.

பிரிந்தவர் கூடிய இன்பத்தைப் பேச
முடியுமோ என்பது போல, பிரிந்தவர் கூடிப்
பிரிந்த துன்பத்தையும் பேச முடியுமா?

இந்தக் காதல் நோய் கண் வழியே புகுந்து
சீதையின் உடம்பெங்கும் பரவி விட்டது—

பாலில் விழுந்த மோர்த் துளி யைப்போல..
மண் வழியே நடந்து போவது போல் போன
இராமன் கண் வழியே நுழைந்து அவள்
பெண்மை நலத்தை, நாணத்தை, எல்லாம்
எழுதிக் காட்ட முடியாத அழகுடைய சீதை
உள்ளம் கவர்ந்த கள்வனாகி விட்டான்.
இப்படி உள்ளம் கவர்ந்த கள்வனின் மேனி
யழகு இவள் கண்முன் வந்தது படிப்படியாக:

இந்திர நீலம் ஒத்து இருண்ட குஞ்சியும்
சந்திர வதனமும், தாழ்ந்த கைகளும்,
சந்தர மணிவரைத் தோளுமே, அல;
முந்தி, என் உயிரை, அம் முறுவல் உண்டதே!

[இந்திர நீலம்-சிறந்த நீலமணி வகை;
குஞ்சி-தலைமுடி; மணிவரை-நீலமணி
மலை; முறுவல்-புன்சிரிப்பு.]

(87—58)

சீதையைக் கவர்ந்து அவள் உயிரையே
குடித்தது எது, தெரியுமோ? இராமனின்
கருமை நிறத் தலைமுடியோ, திங்கள்
முகமோ, நீண்ட கைகளோ, நீலமேக
சியாமள வண்ணப் புயங்களோ அல்லவாம்!
பின்னே, அவனுடைய புன்முறுவல் ஒன்றே
அவளை ஆட்கொண்டு விட்டதாம்! அதற்குப்
பிறகு உயிர் இருந்தால் அல்லவா, மீதி அங்க
அழகுகளை ரசிக்க?

சதானந்தர் உரைத்த விசுவாமித்திரர் வரலாறு

இப்படியாக இராமனை சீதை உருவெளித் தோற்றத்திலே கண்டு கண்டு வருந்தினான். அப்போது முனிவரும், இராம இலக்குவரும் சனக மன்னனைக் காண, அவன் அவர்களை மிக்க பரிவுடன் வரவேற்று உபசரித்து, சிறந்த மாளிகையொன்றில் தங்கச் செய்தான். அங்கே கௌதம முனிவருடைய புதல்வரான சதானந்தர் வந்தார். அவரிடம் விசுவாமித்திரர் இராமன் தாடகையை வதம் செய்து தம் வேள்வியை நிறைவேற்றியதையும், சதானந்தரின் தாயாகிய அகலிகையின் சாபம் விமோசனம் ஆனதையும் எடுத்துக் கூறி இராமன் பெருமையைப் பாராட்டினார். இதைக் கேட்ட சதானந்தன் 'விசுவாமித்திரரின் அருளைப் பெற்ற வீரர்களுக்குச் செய்வதற்கு அரியகாரியம் என்று எதுவும் உண்டா?' என்று பாராட்டி விட்டு, இராமனுக்கு விசுவாமித்திரரின் பெருமையை எடுத்துரைத்தான். அவர் அரசாயிருந்தது, வசிட்டரிடம் காமதேனுவைக் கேட்டு அவர் கொடாததால் அவரோடு பகைமை கொண்டு போர் செய்தது, விசுவாமித்திரரது படைவலிமை எல்லாம் வசிட்டர் தவமகிமையின் முன்னால் வலியற்றுப் போனது, பின்னர்

அவரும் எஞ்சாத பலம் அடையத் தவம் செய்தது, தேவர்கள், அவர் தவமகிமையை உணர்ந்து அவரைப் பிறும்ம ரிஷியாக்கியது ஆகிய எல்லாவற்றையும் விரிவாக எடுத்துரைத்து அவரிடம் வித்தை பயிலும் பாக்கியம் பெற்ற இராமனையும் வாழ்த்திப் போனார்.

இராமன் சீதையை நினைந்துருகுதல்

இராமனைப் பிரிந்த சீதைதான் தாபத்தால் வருத்த முற்றாளா? இல்லை. இராமனும் அவ்வாறே அவளைக் கண்டு, பின் பிரிந்ததால் ஏக்கம் அடைந்தான். அன்று இரவெல்லாம் அவள் நினைவு அவனை வாட்டியது. சீதையை நினைந்து நினைந்து சிந்தை நொந்த இராமனது உள்ளத்தில் ஒரு சந்தேகம் உண்டாயிற்று. “கன்னிமாடத்துக் கண்ட பெண், கன்னியா? அல்லது மணம் முடிந்த மங்கையா? ஒரு நாளும் தவறான வழியில் செல்லாத என் மனம் இன்றும் தவறான வழியில் செல்லாது. ஒரு போதும் அவள் மணம் முடிந்தவளாயிருக்க முடியாது. அவள் கன்னியே!” என்றெல்லாம் நினைத்தான் இராமன்.

சூரியோதயம்

இரவு கழிந்தது; பொழுதும் புலர்ந்தது;
சூரியனும் உதித்தான்.

எண்ணரிய மறையினோடு கின்னார்கள்
இசைபாட, உலகம் ஏத்த,
விண்ணவரும், முனிவர்களும், வேதியரும்
கரம் குவிப்ப, வேலை என்னும்
மண்ணும் மணி முழவு அதிர, வான் அரங்கின்
நடம்புரி வான் இரவியான
கண்ணுதல் வானவன் கனகச் சடை விரிந்தால்
என, விரிந்த கதிர்கள் எல்லாம்.

[மண்ணும்மணி முழவு-மார்ச்சனை பூசப்
பட்ட அழகிய முழவு; மண்-மத்தளத்
திற்குப் பூசப்பெறும் மாப்பசை; வான்
இரவி-ஒளி பொருந்திய சூரியன்; கண்ணு
தல் வானவன்-(நெற்றியிலே ஒரு கண்
உள்ள) தேவன் ஆகிய சிவன்; கனகச்
சடை-பொன் நிறச் சடை].

(102—153).

சூரியோதயத்தில் நித்திரை நீங்கி எழுந்த
இராமன் காலைக் கடன்களை முடித்து,
முனிவருடனும், இலக்குவனுடனும் வேள்விச்

(மிதிலைக் காட்சிப் படலச் சுருக்கம்)

6. குலமுறை

குல முதல்வன் மனு

சனகன் இராம இலக்குவர்களைப் பற்றி அறிய வேண்டி, விசுவாமித்திரர் சொல் கிறார்: 'இவர்கள் விருந்தினர்கள்; உன்னு டைய வேள்வியைக் காண வந்தனர்; வில்லும் காண்பர்; மாட்சிமை பொருந்திய தயரத சக்கரவர்த்தியின் புதல்வர்கள்' இப்படி ஆரம் பித்தவர், இராமனுடைய குலமுன்னோர் களைப் பற்றிச் சொல்லத் தொடங் கினார். குலம் சொல்லிக் கோத்திரம் சொல்லித்தானே கொள்வனவும் கொடுப் பனவும்?

முதல் முதல் அந்தக் குலத்தின் ஆதி புருஷனும், சூரிய புத்திரனுமாகிய மனுவை 'ஆதித்தன் குலமுதல்வன் மனுவினை, யார் அறியாதார்?' என்றார். படைப்புத் தொழிலைத் தொடங்கிய பிரம்மதேவன், தன் மனத்தால் ஒன்பதின்மரை முதலில் தோற்றுவித்தான்; இவர்கள் பிரமனுக்கு உதவியாய் இருந்ததால் 'உபப் பிரமர்' என்றும், 'பிரஜாபதி' (பிரம்மா) என்றும் வழங்கப் பெற்றனர். இவர்களுள் தட்சப்

பிரஜாபதியின் மகளான அதிதி என்பவள் மரீசிப் பிரஜாபதியின் மகனான காசிப முனிவரின் மனைவியருள் ஒருத்தி. இவளிடம் 'விவஸ்வான்' என்ற பெயருள்ள சூரியனும், மற்றைத் தேவர்கள் பலரும் தோன்றினர். அதிதியின் முதற் புதல்வனான சூரியனுக்கு 'ஆதித்தியன்' என்று பெயர் வழங்கலாயிற்று. விவஸ்வான் என்ற சூரியன் புதல்வன் மனு. இவன் வைவசுவத மனு எனப்படுவான். இவனே இராமனது வமிசத்திற்கு முதல்வன்.

மனு முதல் தொடங்கி தயரதன் வரை பதினேழு சூரியகுல அரசர்களைப் பற்றி விசுவாமித்திரர் குறிப்பிட்டுச் சொன்னார்.

பிருது சக்கரவர்த்தி தன் பெயரால் பூமியே 'பிருதுவி' என்று பெயர் பெறும்படி, மக்களுக்குப் பணி செய்து உயர்ந்தான்.

அணி அரங்கம் தந்த இட்சுவாகு

சூரியகுலமே இட்சுவாகு குலம் என்று தன் பெயராலேயே குலம் விளங்கும்படியான பெருமைக்குரியவன் இட்சுவாகு சக்கரவர்த்தி. இவன் பிரமனைக் குறித்து நீண்ட நாள் தவம் செய்து, பிரமனிடத்து வரம் கேட்டு, அவன் பூசித்து வந்த அரங்கநாத.

னையும் விமானத்துடனேயே பெற்றுப்
பூமிக்கு வந்து அயோத்தியில் பிரதிட்டை
செய்தான். அதுமுதல் சூரிய குலத்தவர்க்கு
ரங்கநாதனே இஷ்ட (வழிபடு) தெய்வமாக
இராமன் காலம்வரை விளங்கி வந்தான்.

[இராமன் முடிசூடிய பின் ரங்கநாதப்
பெருமானை வீடணனுக்கு இராமன் அளிக்க,
இலங்கைக்கு வீடணன் எடுத்துச் செல்லும்
போது, வழியில் காவேரியில் இடைப்பட்ட
தீவில் நிலையாக நின்று திருவரங்கமாகக்
கோயில் கொண்டு விட்டானாம்.]

பிணி அரங்க, வினை அகல, பெருங்காலம்
தவம் பேணி,—
மணி அரங்கு நெடு முடியாய்!—மலர்
அயனே வழிபட்ட,
பணி அரங்கப் பெரும் பாயற் பரஞ்சுடரை
யாம் காண
அணி அரங்கம் தந்தானை அறியாதார்
அறியாதார்!

[பிணி அரங்க-பிணி கெட; மணி அரங்கு-
மணிகள் அழுந்திய; பணி அரங்கம்-பாம்
பாகிய இடம்]

(103—2)

காகுத்தன்

இடசுவாகுவின் புதல்வனான சசாதனின் புதல்வன் புரஞ்சயன் காலத்திலே, தேவர்க்கும் அசுரர்க்கும் போர்முள, இந்திரன் போருக்கு ஆற்றானாகித் திருமாலிடம் சரண்புக, அப்பெருமான் 'யாம் பூமியிலே புரஞ்சயன் என்னும் அரசனாக வந்து, அவன் மூலமாக உனக்கு வெற்றி தேடித் தருவோம், அவனைத் துணைக் கொள்க' என உரைக்க, அவ்வாறே புரஞ்சயனை அணுகி, உதவி வேண்டினான். இந்திரன் எருது உருவம் கொண்டு புரஞ்சயன் போர் செய்யப்போகும் போது வாகனமாகி நின்றான். எருதின் திமில் மேலமர்ந்து அசுர ரோடு புரஞ்சயன் போர் செய்து வென்றான். இதனால் இவனுக்கு 'இந்திர வாகனன்' என்றும் 'ககுத்ஸ்தன்' என்றும் [ககுத்-முகப்பு; ஸ்தன்-இடம்-தமிழில் காகுத்தன்] காரணப் பெயர்கள் உண்டாயின.

புலியும் மானும் ஒரு துறையில்

பொதுவாக இராமனுடைய முன்னோர்களின் பெருமையைத் தம்மாலும் அளவிட்டுச் சொல்லமுடியாது என்று கூறிய

விசுவாமித்திரர் மாந்தாதா என்ற அரசனின்
தருமத்தையும் நீதி பரிபாலனத்தையும்
பாராட்டினார்.

புலிப்போத்தும் புல்வாயும்
ஒரு துறையில் நீர் உண்ண; உலகு ஆண்டான்
உளன் ஒருவன்

[புலிப்போத்து-ஆண் புலி; புல்வாய்-கலை
மான்] (104—5)

வலியவர் எளியவரை வருத்தாதபடி
அன்பும் அருளும் தலையெடுத்து, எங்கும்
எவரும் தலை நிமிர்ந்து நடக்கும்படியான
நீதியான அரசாட்சி செய்தவன் மாந்தாதா.
அதனாலேதான் பரம வைரிகளான புலியும்,
மானும் ஒரு துறையிலே நீர் அருந்த முடிந்
தது!

இன்னொரு முன்னவனான முசுகுந்தச்
சக்கரவர்த்தி தேவாசுரப் போரிலே, தேவர்
களைக் காக்க, விண்ணுலகம் சென்று அசுர
ரோடு போரிட்டு அவர்களை ஓட்டி, இந்திர
னுக்குத் துணையாக நெடுங்காலம் இந்திர
னின் தலைநகராகிய அமராவதியிலே தங்கி
யிருந்து அசுரர் பயம் நீக்கிய பெருமைக்
குரியவன்.

சிறு

அடுத்தபடியாகக் குறிப்பிடத் தகுந்தவன் ஒரு புறாவின் உயிருக்காகத் தன்னுயிரையே வழங்கிய சிபிச் சக்கரவர்த்தி. ஒரு சிறு புறாவைப் பெரும் பருந்து ஒன்று துரத்தி வந்தது. சக்கரவர்த்தி புறாவிற்கு அபயம் அளிக்க 'எனக்கு இரை வேண்டாமா?', என்று பருந்து வழக்காடியது. உடனே சிபி அந்தப் புறாவின் எடையளவுக்குத் தன் உடம்பிலிருந்து சதையை அறுத்துக் கொடுக்கச் சம்மதித்தான். ஆனால், என்ன ஆச்சர்யம்! உறுப்புக்களை எல்லாம் ஒவ்வொன்றாக அறுத்து வைத்தும், தராசுத் தட்டு சமமாக வில்லையாம்! முடிவில், சக்கரவர்த்தி தானே அந்தத் தட்டில் ஏறிநின்று எடையை நிறைத்துப் பருந்துக்கு விருந்தாகத் துணிந்தானாம்.

சகரர்

மற்றொரு முன்னவரான சகரரால் தோண்டப் பெற்றதால் 'சாகரம்' என்றே கடல் குறிக்கப் பெறும் அளவிற்கு மலைகளால் மேடாகவும், அடிவாரத்தால் பள்ளமாகவும் கிடந்த நிலப்பரப்பை சீர் செய்த.

லோகோபகாரியான சகரபுத்திரர்கள் குறிப்பிடத் தகுந்தவர்.

பகீரதன்

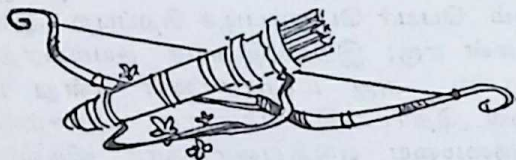
விண்ணுக்கடங்காமல், மண்ணுக்கடங்காமல், யாருக்கும் அடங்காமல் செருக்குற்றிருந்த வான்நதியாகிய கங்கையை மிகப் பெரும் பிரயத் தனம் செய்து இறைவன் சடாமகுடத்துக்குள் அடக்கிக் கொண்டு வந்த பதரகீனும் குறிப்பிடத் தகுந்த குலமுதல்வன்.

மற்றும் பாற்கடலை மந்தரமலையாற்கடைந்து அமுதம் எடுத்துத் தந்தவன்; இந்திரனுக்குப் பயம் உண்டாகும்படி செய்தற்கரிய பெருவேள்வி ஒரு நூறும் செய்தவன்; சந்திரனைப் போரில் வென்றவன்; உருத்திர மூர்த்தியைப் போரில் வென்றவன், 'ரகு வம்சம்' என்றே சூரிய குலம் பெயர் பெறும்படிச் சிறப்புற ஆண்ட அரசன் ரகு; இந்துமதியைச் சுயம்வரத்தில் கொண்ட அஜ மஹாராஜன் என்று மனுமுதல் தொடங்கி பதினாறு அரசர்களின் பெருமையை எடுத்துரைத்தார் விசுவாமித்திரர். இப்படிப்பட்ட குலத்தில் வந்த அஜன் அல்லது அயனின் புதல்வர் தயரதன். தனு

அன்றித் துணையில்லாதவன் என்றாலும், தருமத்தையே கவசமாக உடைய தயரதன் பிள்ளைப்பேறு இன்றி வருத்தியதையும், கலைக்கோட்டு முனி வ ர ரு ள ா ல் புத்திர காமேட்டி யாகம் செய்து நான்கு புதல்வர்களைப் பெற்ற வரலாற்றையும் பூர்த்தியாகச் சொல்லி முடித்தார் விசுவாமித்திரன்.

பிறகு தனது கேள்விக்கு இடையூறு செய்த அரக்கர்களையும் தாடகையையும் அழித்திட தயரதனிடம் வேண்டி இராமனை இலக்கு வனுடன் பெற்று வந்ததையும், இராமனது புயவலியால் தாடகையும் சுபாகுவும் அழிந்ததையும், இராமன் பாதம் பட்டதால் அகலிகை சாப விமோசனம் பெற்றதையும் கூறி, குலமுறை கிளத்தினார்.

(குலமுறை கிளத்து படலச் சுருக்கம்)

7. வில்லிலாடித்தான்!

வந்தது வில்!

இராமனது பேரழகைக் கண்ணால் பருகிக்
களித்த சனகனுக்கு விசுவாமித்திரர்
வாயிலாக இராமனின் புயவலியும் குண
வழகும் தெரிய நேர்ந்தது. உடனே இப்படிப்
பட்ட அழகு வாய்ந்த வீரன் தன் மகள்
சீதைக்கு மணாளனாகக் கிடைத்தால் எவ்
வளவு பெரிய பேறு என்று அத் தந்தையின்
மனம் எண்ணத் தொடங்கிற்று. வேள்வியைக்
காண வந்தவன், வில்லுங் காண்பான் என்று
விசுவாமித்திரர் இராமனை அறிமுகம்
செய்தது நினைவுக்கு வரவே, அப்படியே
'இந்த இராமன் வில்லை நானேற்றி
வளைத்துவிட்டால் சீதை துயர் தீர்வாளே'
என்ற எண்ணம் உண்டாயிற்று சனகனுக்கு.

உடனே ஏவலாளர்களை அழைத்து
வில்லைக் கொண்டுவரும்படி ஆணை
இட்டான். இவ்வளவு அழகான வீரனாகிய
இராமன் தன் மகளை மணப்பதற்கு இந்த
வில் அல்லவா இடையூறாய் இடையே
நிற்கிறது என்று மனந் தடுமாறினான்.
சனகன் உள்ளத்தில் எழும் சிந்தனைகளை

ஊகித்துணர்ந்த சதானந்தன் அந்த வில்லின் பெருமையையும், அது சனகனிடம் வந்த வரலாற்றையும் சொல்லத் தொடங்கினார்;

வில்லின் கதை

“தட்சனின் மகளான உமாதேவி, தட்சன் சிவனுக்கு அவிர்ப்பாகம் கொடாமல் நடத்திய யாகத்தைக் காண வந்தாள். அவளை தட்சன் அவமதித்தான். தனக்கு மரியாதை கொடுக்காதபோது கோபம் கொள்ளாத சிவன், தன்னில் ஒரு பாதியான உமையைத் தட்சன் இகழ்ந்ததை அறிந்ததும் பெருங் கோபம் கொண்டான். அந்தக் கோபத்திலே உதித்த வீரபத்திரர் இந்த வில்லைத் தூக்கிக் கொண்டு தட்ச யாகத்தை அழிக்கப் புறப்பட்டார். தட்சனையும், அவனுக்குத் துணையாயிருந்த தேவர்களை எல்லாம் முறியடித்து விரட்டினார். தட்சனுடைய யாக குண்டத் தழல் ஆறிக் குளிர்ந்தது; சிவன்கோபத் தழலும் ஆறிக் குளிர்ந்தது.

அந்த யாகத்திற்கு உதவிய தேவர்களை மன்னித்து அருள் புரிந்தார். இருந்தாலும் தேவர்கள் நடுங்கிக் கொண்டே இருந்தார்கள். காரணம், இந்த வில் தான்! எனவே இந்த வில்லை சனகனது முன்னோன் ஒருவ

னிடம் கொடுத்து வைத்தார். இப்படிப்
பரம்பரையாகக் கிடைத்தது இந்த வில்
சனகனுக்கு. ”

கொழுமுனையில் தோன்றிய குழந்தை

“சனகனும் அவனைச் சார்ந்தவர்களும்
யாகம் செய்ய நிலத்தை உழுதார்கள்.
வில்லைப் பிடிக்க வேண்டிய கையில் கலப்பை
பிடித்து உழுதனர். யாகத்திற்காக ரத்தினம்
பதித்த பொற் கலப்பையால் உழுதனர்.
அப்போது ஒரு அதிசயம் நிகழ்ந்தது. அந்தக்
கொழுவின் முனையிலே ஒரு சூரியோதயம்
உண்டாயிற்று. ஆமாம். உழுத கொழுவின்
முனையிலே, செம்பொன் நிறமுடைய உதய
சூரியன் போல ஒளி வீசுகின்ற பூமிதேவியின்
உருவம் வெளிப்பட்டாற் போல, பாற்
கடலில் உண்டாகிய அமுதத்துடன்
தோன்றிய இலக்குமியும் தன் அழகு தாழ்
வுற்று நாணி எதிர் நிற்கமாட்டாமல் ஒரு
புறம் ஒதுங்கி நின்று வணங்கும்படியான
மிகுந்த அழகுடைய பெண்ணரசியான சீதை
தோன்றினாள்.

உழுகின்ற கொழுமுகத்தின், உதிக்கின்ற

கதிரின் ஒளி

பொழிகின்ற, புனிமடந்தை திரு

வெளிப்பட்டென, புணரி

எழுகின்ற தென் அமுதோடும் எழுந்தவளும்.
இழிந்து ஒதுங்கித்
தொழுகின்ற நல்லலத்துப் பெண் அரசி
தோன்றினாள்..

[புணரி—கடல்] (110—17).

சீதையின் ரூப சௌந்தர்யத்தையே
சொல்ல முடியாமல் சொல்லிக் காட்டிய
சதானந்தன் குண சௌந்தர்யத்தையும்
தொட்டுக் காட்டினான்.

பூக் கிளையைச் சேர்ந்திருக்கும் பூக்களே
மலர்ச்சியோடு இருப்பதைப் போல, குணங்
களும் சீதை என்ற பூங்கொம்பைச் சேர்ந்து
மலர்ச்சி பெற்றன. குணங்கள் எல்லாம்
“நான் முந்தி! நான் முந்தி!” என்று
போட்டி போட்டுக் கொண்டு “என்னைக்
கொள்ளவேண்டும், என்னைக் கொள்ள
வேண்டும்” என்று சீதையிடம் வந்து
சேர்ந்தன. ஏனைய மாதர் தாம் செய்த
தவத்தினால் அழகைப் பெற்றிருக்க, அழகு
இவளைத் தவஞ் செய்து பெற்றது. கங்கா
நதி ஆகாயத்திலிருந்து பூமியில் இறங்கித்
தோன்றினதும், அழகழிந்த மற்ற ஆறுகள்
போல, இவள் பூமிக்குள்ளிருந்து வெளிப்
பட்டுத் தோன்றினவுடனே பிற மாதர்கள்
அழகு குறைந்து தோன்றினர்.

குணங்களை என் கூறுவது? கொம்பினைச்
சேர்ந்து, அவை உய்யப்
பிணங்குவன; அழகு, இவளைத் தவம் செய்து
பெற்றது காண்;
கணங் குழையாள் எழுந்ததற்பின், கதிர்
வானில் கங்கை எனும்
அணங்கு இழியப் பொலிவு இழந்த ஆறு
ஒத்தார், வேறு உற்றார்.

[பிணங்குவன-நீயோ நானோ முற்பட்டுச்
சேர்வது என்று சண்டையிட்டுக் கொண்டு
வந்து விழுந்தன; கணங்குழை-திரட்சி
யான குண்டலம்; அணங்கு-தெய்வப்
பெண்]. (110—18)

இப்படிப்பட்ட திருமகளை, மன்னர் எல்லா
ரும் காதலித்து மணம் பேசி வந்தனர். ஆகவே
'இந்த வில்லை நானேற்றி வளைத்தவர்களே
இவளை மணக்கத் தகுதி உடையவர்' என்று
சனகன் அறிவித்தான். ஆனால் எந்த மன்ன
ராலும் வில்லை வளைக்க முடியவில்லை.
இவளுக்குத் திருமணம் ஆகாது என்றே
இருந்தார்.

எடுத்தது கண்டனர்

இவ்வாறு சதானந்தன் கூறியதை எல்லாம்
விசுவாமித்திரர் கேட்டார். இராமனின்

வலிமையில் மிகுந்த நம்பிக்கை கொண்ட அவர் பெருமிதத்துடன் இராமனை ஏறிட்டு நோக்கினார். உடனே இராமனும் முனிவர் நினைத்ததையெல்லாம் குறிப்பால் உணர்ந்து கொண்டு, அவ்வில்லை நோக்கினான். ஓம குண்டத்திலே சொரிந்த நெய்யாகிய ஆகுதி வீழ்ந்த இடத்தினின்று அந்த நெய் விழுந்த வழியே ஒங்கி எழுகின்ற ஓமத்தீ போல இராமன் எழுந்தான்!. 'அழிந்தது வில்' என்று முனிவர்கள், தேவர்கள் ஆர்ப்பரித்தார்கள்; வாழ்த்தினார்கள்.

இராமன் அந்த வில்லை ஒடிக்குமுன், அவன் மீது நேயம் கொண்ட மாதர்கள் ஒவ்வொருவர் நெஞ்சிலும் அளவிறந்த அம்புகளை எய்து மன்மதன் ஆயிரம் விற்களை ஒடித்தான். 'சீதையை இராமனுக்கு மணம் முடித்துக் கொடுக்க விரும்பினால் 'இந்தா, பிடி' என்று சீதையைப் பிடித்து இராமனிடம் கொடுத்து மணத்தை முடிக்காமல், இத்தகைய வில்லை எடுத்து இந்தச் சிறுபிள்ளை முன் இட்டது எவ்வளவு அறிவற்ற காரியம்!' என்று பலவாறு பேச ஆரம்பித்தனர்.

இப்படி இராமனது இளமையையும், வில்லினது வலிமையையும் சிந்தித்துக் கொண்

டிருக்கும்போதே, இராமன் எழுந்தான்; வில்லருகே சென்றான்; சீதைக்குத் தான் அணிவிக்கப் போகும் மணமாலையை எவ்வளவு எளிதாகவும், ஏற்றத்துடனும் எடுப்பானோ அப்படியே வில்லை எடுத்தான்.

இற்றது கேட்டனர்

வில்லை எடுத்ததைத்தான் சபையில் உள்ளவர்கள் பார்த்தார்கள்; உடனே வில்லொடித்த பேரொலியைத்தான் அவர்கள் கேட்டார்கள். வில்லைக் கையிலே எடுத்த இராமன், வில்லின் முனையைக் காலின் பெருவிரலினால் எப்படி அழுத்தினான் என்பதையும், எப்படி வில்லை வளைத்து நாணை மற்றொரு முனையில் பூட்டினான் என்பதையும், ஒருவரும் பார்க்கவில்லை. அவ்வளவு விரைவிலே வில்லொடிந்து விட்டது. வில்லொடிந்த ஓசை மூன்று உலகங்களிலும் ஒலித்தது. இனி சீதா கல்யாணம் நிறைவேறும் என்று எல்லோரும் குதூகலித்தார்கள்.

சிந்தையுள் புகுந்த மகிழ்ச்சி

சனகனது அரச அவையிலே இப்படிப்பட்ட காரியம் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தபோது சீதை தன் கன்னி மாடத்திலிருந்து முன்னர்க் கண்ட

சுரியமேனி அழகனையே நினைந்து, நினைந்து
புலம்புகிறாள். இராமன் ஏந்திய வில், அந்த
வில்லை ஏந்திய கைகள், அம்புப் புட்டிலைத்
தாங்கிய தோள்கள், அகன்ற மார்பு முதலிய
ரூப செளந்தர்யத்தில் உள்ளம் பறி
கொடுத்துத் தவித்தாள்.

நாண் உலாவு மேருவோடு நாண் உலாவு
பாணியும்,
தூண் உலாவு தோளும், வாளியூடு உலாவு
தூணியும்,
வான்நிலவின் நூல்உலாவும் மாலைமார்பும்,
மீளவும்
காணல் ஆகும்? ஆகின், ஆவி காணல்
ஆகுமே கொலாம்

[நாண்-வில் நாண்; மேரு-(இங்கே) மேரு
மலை போன்ற பெரிய, வலிய வில்;
பாணி-கை; வாளி-அம்பு; ஊடு-உள்ளே;
தூணி-அம்புக் கூடு; உலாவு-பூண்ட,
பொருந்திய, போன்ற, நிறைந்த, அசை
கின்ற.] (114—47)

சீதை உள்ளம் இப்படி நைந்து நைந்து
விம்மி விம்மி இறங்கி ஏங்கிக் கொண்டிருக்கும்
போது, இராமன் வில்லொடித்ததை நேரில்
பார்த்த தோழி நீலமாலை, சீதையிடம்
ஓடோடி வந்தாள். கழுத்திலே கிடக்கும்

ரத்தினமாலைகளும் காதணிகளும் வான வில்லைப் போல ஒளிவீச, மின்னலைப் போலப் பாய்ந்து வந்தாள். அவ்வளவு அவசரம். அவிழ்ந்த கூந்தலை எடுத்துக் கட்டிக் கொள்ளவும் நேரமில்லை; குலைந்த ஆடையைச் சீராக்கவும் தோன்றவில்லை. வந்த தோழி வழக்கப்படி சீதையை வணங்காமலேயே ஆர்ப்பரித்தாள். 'இன்னது செய்கிறோம்' என்று தெரியாமலேயே ஆடினாள்; பாடினாள்; "சுந்தரி" என்று சீதை அவளை அழைத்து, சிந்தையுள் மகிழ்ச்சி புகச் செய்த சேதி என்ன? என்றதும் தான் சொல்லத் தொடங்கினாள், நினைவு தெளிந்து, வணங்கி.

முனிவருடன் வந்த அரசினங்குமரரில் முன்னவனான இராமன் வில்லை முறித்தான் என்று நீலமாலை சொல்லிய சந்தோஷச் செய்தியைக் கேட்டதும் சீதையின் எண்ணங்கள் எங்கோ பறந்தன. வில்லொடித்த வீரன் தான் முன்பு கன்னிமாடத்திலிருந்து கண்டு காதலித்த தலைவன் தானா? அல்லது வேறு எவரோ? முனிவருடன் வந்தவன் என்றதாலும், தாமரைக் கண்ணினான் என்றதாலும் அவனே தன் உள்ளங் கவர்ந்த கள்வன் என்று ஐயம் நீங்கி மகிழ்ந்தாள். சீதையின் நிலைமை இவ்வாறிருக்க சனகன்

இராமன் வில் ஓடித்ததனால் மிகுந்த
மகிழ்ச்சி அடைந்து, விசுவாமித்திரரிடம்
மிகுந்த அவசரத்தோடு கேட்டான்:
'தந்தையாகிய தாங்கள் இருக்கும்போது
அந்தத் தயரதச் சக்கரவர்த்தியையும்
அழைக்க வேண்டுமா? அழைப்புப் பத்திரிகை
தயாரிக்க வேண்டுமா? அல்லது இன்றே விரை
வாகத் திருமணத்தை முடித்துக் கொண்டு
செய்தி தெரிவித்தால் போதுமா? தங்க
ளிஷ்டப்படிச் செய்யலாம்' என, விசுவா
மித்திரரோ தயரதனும் வந்த பின் திருமணம்
செய்தலே நல்லதென, அவ்விதமே தயரத
னுக்குத் திருமண ஓலை கொடுத்து தூது
அனுப்பினான்.

8. வழியெல்லாம் நாடகங்கள்!

திருமணச் செய்தி

சனகனது தூதர் அயோத்திக்குக் காற்றைப் போல் விரைந்து போயினர். அங்கே அரண்மனை வாசலிலே கிரீடத்தோடு கிரீடம் மோதித் தாக்கி உரசிக் கொண்டிருந்தன; ஆம்; உள்ளே போக இடம் இல்லாத அளவுக்குச் சக்கரவர்த்தி தயரதனின் பாதங்களை வணங்கக் காத்திருந்த மன்னர்களின் மகுடங்கள் ஒன்றோடொன்று மோதிக் கொண்டன.

அடிஇணை தொழிடம்இன்றி, மன்னர்தம்
முடியொடு முடிபொரு வாயில் முன்னினார்

(117—1)

அந்த அரசர்களையும் நெட்டித் தள்ளிக் கொண்டு உள்ளே போன சனகன் தூதர்கள் முறைப்படி தயரதனைத் தொழுது, புகழ்ந்து இராம இலக்குவர்கள் தயரதனைப் பிரிந்து போன பின்பு நடந்த அரிய செயல்களை எல்லாம் விவரித்துக் கூறினர்; பின்னர் திருமண ஓலையைக் கொடுத்தனர். அந்த ஓலையை அதற்கென்றே நியமிக்கப் பெற்றுள்ள ஒரு அறிஞன் பெற்றுக்கொண்டு சக்கரவர்த்தி 'வாசி' என்ற கட்டளை

இட்டபின் வாசித்தான். பனை ஓலையில் எழுதப் பெற்றிருந்த அந்தத் திருமுகத்தில் இராமனின் வில்லாற்றல் அபாரமாகப் புகழப் பெற்றிருந்தது. அதைக் கேட்டதும் தயரதன் அளவற்ற பூரிப்படைந்தான்.

உடனே தயரதனுக்கு அண்மையில் அவன் கேட்ட இடிமுழக்கம் ஒன்று ஞாபகத் திற்கு வந்தது. அன்றைய தினம் அவன் கேட்டது இடியோசை அன்று, இராமன் முறித்த வில்லின் பேரோசைதான் என்று தயரதன் தெளிந்தான். தயரதன் மகிழ்ந்து தூதருக்கு ஆடை ஆபரணங்களை அள்ளிப் பரிசாக வழங்கினான். பின், தன் சிற்றரசரும் சேனையும் முன்னாக மிதிலைக்குச் செல்லும்படிக் கட்டளை இட்டான். அந்த நல்ல திருமணச் சேதியை யானைமேல் முரசு அறைந்து எல்லாருக்கும் அறிவித்தனர். முரசொலி காதில் விழுந்ததும் படை வீரர்களும், அரசர்களும், ஆடவரும், பெண்டிரும் அளவற்ற மகிழ்ச்சியடைந்து மிதிலைக்குப் புறப்பட்டனர்.

சேனைகள் புறப்படுதல்

தன் இடத்தை விட்டுப் பெயர்ந்து பொங்கி எழுந்த கடல் போல, சக்கரவர்த்தியின் சேனை வெள்ளமும், குதூகலமாகப் புறப்

பட்டது. அந்தச் சேனையின் மேலாக விரிந்த வெண்குடைகள், சிறை விரித்துப் பறக்கும் அன்னப் பறவைகள் போன்றிருந்தன; ஆகாயமளாவ உயர்த்திப் பிடிக்கப் பட்ட கொடிகளில் தொங்கும் சீலைகள் ஆகாயமே தோலுரிந்து தொங்கினாற் போல இருந்தன. இடையிடையே விரிந்து ஓங்கிய குடைகள், பரந்து பறக்கும் கொடிகள், முழங்கிடும் பேரிகைகள், உலகம் சிறிதிடமே உடையது என்று சொல்லும்படியாக நெருங்கிய தேர்க்கூட்டம், தடக் கரைகளில் உள்ள மரங்களைத் தடையாக உள்ளன என்று கருதி முறித்தும் சாய்த்தும் அவற்றின்மீது உரசியும் செல்லும் யானைக்கூட்டங்கள், விலைமாதர் மனம் போல ஒரு நிலை கொள்ளாது தாவித் தாவிச் சென்றாலும் பேய்களின் தன்மைபோல நிலத்தில் கால் மிதிபடவே இல்லையோ என்று வியக்கும்படிக் கால் பாவாதது போலப் பாய்ந்து சென்ற குதிரைகள்—இப்படி எத்தனை எத்தனையோ விதமான சேனைகள்

சூருடை நிலை என, தோய்ந்தும் தோய்கிலா வாருடை வனமுலை மகளிர் சிந்தைபோல், தாரொடும் சதியொடும் தாவும் ஆயினும், பாரிடை மிதித்தில—பரியின் பந்தியே

[சூர்-பேய்; தோய்ந்தும் தோய்கிலா-
உடம்பாலே சேர்ந்தும் மனத்தால்
சேராத; தார்-கிண்கிணிமாலை; சதி-
தாளம்; பரியின் பந்தி-குதிரை வரிசை
கள்] (120—20)

இராமனின் திருமணத்தைக் காணப் புறப்
பட்ட கூட்டத்தின் அளவைப் பற்றி ஒரு
வரியில் சொல்லவேண்டுமா? தயரதன்
மிதிலைக்குச் செல்லத் தனது இருக்கையை
விட்டு எழவே இல்லை; அதன் முன்பே அவன்
கட்டளைப்படி அயோத்தியிலிருந்து மிதி
லைக்குப் புறப்பட்ட சேனையின் முன்னணி
முனை சென்று மிதிлайையை அடைந்து
விட்டது. இந்தக் கூட்டம் இப்படி நீண்டது
மட்டுமன்று; நெருங்கிப் பரந்ததால் ஓர்
உழுந்து இடக் கூட இடமில்லாது இருந்தது.

உழுந்து இட இடம் இலை உலகம் எங்கணும்,
அழுந்திய உயிர்க்கு எலாம் அருட்கொம்பு

ஆயினான்
எழுந்திலன்; எழுந்து இடைப்படரும்

சேனையின்
கொழுந்துபோய்க் கொடிமதில் மிதிலை

கூடிற்றே!

[உழுந்து இட இடமிலை-‘எள்ளுப்போட்
டால் எள் விழாது’ என்பது உலக

வழக்கு; இங்கே திருமணமர்கிய மங்கல
நிகழ்ச்சி கருதி உளுந்து என்றார்; சேனை
யின் கொழுந்து-சேனையின் முன்னணி] (120—23)

தயரதனின் தேவியர் கேகாசலை,
கைகேயி, சுமித்திரை மூவரும் பல்லக்குகளில்
சென்றனர்; வசிட்டரும் சிவிகையில் செல்ல,
அவர் பின்னே பரதனும், சத்துருக்களும்
சென்றனர். தயரதன் பின்னே தேரில்
சென்றான். இரண்டு யோசனை தூரம்
சென்று சந்திரசயிலம் என்னும் மலையடி
வாரத்தை அடைந்தனர்.

கல்லைப் பொன்னாக்கிய தேர்

தயரதச் சக்கரவர்த்தியும், மற்ற அரசர்
களும் வந்துகொண்டிருந்த ரதங்களில் பொற்
சக்கரங்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தனவாம்.
அந்தச் சக்கரங்கள் மலைச் சாரலுக்கு அருகே
வந்ததும் இருண்ட பாராங்கற்கள் வழியாகச்
செல்ல வேண்டியிருந்தது. அவற்றின்மீது
உருண்டு ஓடும்போது அந்தக் கருங்கற் பாறை
களும் அந்த இடங்களில் பொன்நிறம்
அடைந்தது. அறிவுத் தெளிவுள்ள பெரியோர்
கள் தம் போன்ற பெரியோர்களுடன் இயல்
பாகச் சேர்தலன்றி, ஒருவேளை சிறியோ
ரைச் சேர்ந்தாலும் அவர்கள் நிலைக்கு

இறங்கி விடமாட்டார்கள்; மாறாக, அந்தச் சிறியவர்களையும் தங்கள் நிலைக்கே உயர்த்தி விடுவார்கள். அப்படிச் சிறியவர்களை உயர்த்துவதற்காகவே அவர்களுடன் பெரியோர்கள் சேர்வது வழக்கமாகும். எப்படி? தேர்களின் பொற்சக்கரங்கள் உருண்ட இடமெல்லாம் அப் பொற்சக்கரங்கள் பொன்னை உரைத்துக்கொண்டே ஓடிக் கருநிறமான கல்லையும் பொன்னிறமாக்கியது போல.

‘தெருண்ட மேலவர் சிறியவர்ச் சேரினும்,
அவர்தம்
மருண்ட புன்மையை மாற்றுவர்’ எனும் இது
வழக்கே;
உருண்ட வாய்தொறும், பொன்உருள்
உரைத்து உரைத்துஓடி,
இருண்ட கல்லையும் தன் நிறம் ஆக்கிய—
இரதம்

[தெருண்ட மேலவர்-தெளிந்த அறிவுடைய பெரியோர்; மருண்ட புன்மை-தெளிவில்லாத சிறுமை; வழக்கு-உலக வழக்கு]
(130—8)

சந்திர சயிலச் சாரலில்

இளமங்கையரும், ஆடவரும் மலைச் சாரலில் தாங்கள் கண்ட இனிய இயற்கைக்

காட்சிகளில் மனதைப் பறிகொடுத்து சுற்றிச் சுற்றி வந்தனர். பெண்டிர், கூவும் குயில் களோடு பேசியும், எதிரொலி ஒலிக்கும் மலையினோடு கூடி எதிரொலி கேட்டு ரசித்தும், மயில்கள் போலவே உலாவித் திரிந்தனர். ஆடவரோ கால்களில் வீரக் கழல்கள் ஒலிக்க, மாலையிலே வண்டுகள் ரீங்காரமிடத் திரிந்தனர். சுவர்க்கத்தை அடைந்தவர்கள்போல, மலைமேல் திரிந்தவர்கள் பூமியில் இறங்க மனமில்லாமல் சுற்றி வந்து களித்துக் கொண்டிருக்கும்போது மாலைக்காலம் வந்தது. விளக்குகள் ஏற்றப் பெற்றன. மலையடிவாரத்தில் ஆங்காங்கே தீபங்கள் ஏற்றப்பட்டிருந்த காட்சி பரந்த கடல் பரப்பில் செந்தாமரை நிறையப் பூத்தது போன்றிருந்தது. நட்சத்திரக் கடல் ஒரே சந்திரனையே ஈன்றதென்று சேனைக் கடல் எண்ணற்ற சந்திரன்களை ஈன்றது என்று சொல்லும்படி, சேனையிலே அளவற்ற பெண்களின் முகமதிகள் பொலிந்து தோன்றின. கூத்தர்களின் ஆடலும், பாடலும் யாழிசையும் வேயங்குழல் ஓசையும் எங்கும் நிரம்பின. இனிய பொழுதாய் இரவும் கழிந்தது.

விடிந்ததும் சேனை புறப்பட்டுச் சோனை ஆற்றங்கரையை அடைந்தது. அப்போது

உச்சிப் போதாயிற்று. பூக்கொய்யவும், நீராடவும் விரும்பிய மாதர்களும், ஆடவர்களும் தடாகங்கள் மலிந்த சோலையை அடைந்தனர்.

பேச நாணிய குயில்கள்

பெண்கள் சோலைகளுக்குள்ளே பிரவேசித்ததும், அங்கேயிருந்த மயில்களும், கிளிகளும், அன்னங்களும் விலகி அப்பால் போய்விட்டன. பெண்கள் தம் புருவங்களாகிய விற்களாலும், கண்களாகிய அம்புகளாலும் எய்து புண் உண்டாக்கி விடக்கூடும் என்று கருதி சாயலுக்குப் பயந்து ஒதுங்கின மயில்கள்; இசைபோல இனிமையாக ஒலித்த பெண்களின் பேச்சைக் கேட்டு வெட்கப்பட்டுப் பறந்தன கிளிகள்; காற்சிலம்புகள் ஒலிக்கப் பெண்கள் நடந்த நடையழகைப் பார்த்து ஒதுங்கின அன்னங்கள். மயிலும், கிளியும், அன்னமும் பெண்களின் சாயலுக்கும், சொல்லுக்கும், நடைக்கும் தோற்றுப் போகும் அளவிற்கு அழகிய பெண்கள் சோலைகளுக்குள்ளே புகுந்து பூக்கொய்து விளையாடினார்கள்.

திண்சிலை புருவம் ஆக, சேயரிக் கருங்கண் அம்பால்,
புண்சில செய்வர் என்று போவன போன்ற,
மஞ்ஞை;

பன்சிலம்பு அணிவாய் ஆர்ப்ப, நாணினால்
பறந்த, கிள்ளை;
ஒன்சிலம்பு அரற்ற, மாதர் ஒதுங்குதோறு,
ஒதுங்கும் அன்னம்.

[சிலை-வில்; சேயரிக் கருங்கண்-செவ்வழி
பரந்த கரியகண்; கிள்ளை-கிளி; அரற்ற
-ஒலிக்க.] (141—4)

பெண்கள் அப்படி பேசிக் கொண்டே விளை
யாடியபோது, அந்தச் சோலையில் அதற்கு
முன் பாடிக் கொண்டிருந்த குயில்கள்
எல்லாம் வாய்மூடி மௌனிகளாய் விட்டன.
என்ன காரணம்? குயில்களுக்குப் பயமா?
இல்லை, இல்லை; வசிகரமான இனிமை
யான அந்தப் பேச்சைக் கேட்டதும் குயில்கள்
வெட்கப்பட்டுப் பேசாமடந்தை ஆய்
விட்டன.

கூசின அல்ல, பேச நாணி குயில்கள்
எல்லாம்!

வாசகம் வல்லார்முன்னின்று யாவர் வாய்
திறக்கவல்லார்?
[கூசின-அஞ்சின.] (142—6)

வணங்கிய பூங்கிளைகள்

நீண்டு வளர்ந்த பூங்கிளைகளைத் தங்கள்
மலர்க் கைகளால் சில பெண்கள் பிடித்துத்
தாழ்த்துகிறார்கள். தங்கள் செந்தாமரை

மலர் போன்ற கைகளால் தீண்டியதும், 'என்ன பாக்கியம் செய்தோம்?' என்று அந்தப் பூங்கிளைகள் கருதி அவர் பாதங்களில் சரணாகதியாய் வணங்கி மகிழ்வது போலப் பூக்களைச் சொரிந்தன. இப்படிப் பூங்கொம்புகள் சேவிப்பதற்குக் காரணம் இருக்க வேண்டுமே? சாதாரணமாகவே பெண்களின் பார்வை ஆடவர்களுக்கு நோய். அவர்கள் ஒரு பார்வை பார்த்தாலேயே, அப் பார்வையின் வீச்சு ஆடவர்களை வருத்தி விடும். ஆனால் அதே கண்கள் நோய்க்கு மருந்தாகவும் அமைந்து, அமுதமாக அன்பைப் பொழிந்தால் மயங்காத ஆடவர்களும் உண்டோ? இப்படி விஷமாகவும், அமுதமாகவும்—இரண்டுமாக—இருக்கிற பார்வையாலே எந்தப் பூங்கொம்பில் நிறையப் பூக்கள் இருந்தன என்று அவர்கள் பார்வை பட்டதும், அந்த அமுதமான பார்வையிலே மயங்கி பூங்கொம்புகள்கூட பெண்களுக்கு வணங்கின என்றால், அவர்களுக்கு வயப்பட்டு வணங்காத ஆடவர்களும் இருக்க முடியுமா, என்ன?

நஞ்சினும் கொடிய நாட்டம் அமுதினும்

நயந்து நோக்கிச்

செஞ்செவே கமலக் கையால் தீண்டலும்,

நீண்ட கொம்புந்

தம்சிலம்பு அடியில் மென்பூச்சொரிந்து,
 உடன் தாழ்ந்த என்றால்
 வஞ்சிபோல் மருங்குலார்மாட்டு யாவரே
 வணங்கலாதார்?

[நாட்டம் - பார்வை; செஞ்செவே - செவ்வையாக; கொம்பர்-கொம்பு; மருங்குலார்-இடையை உடையவர்கள்.]

(142—7)

தாமரையில் பூத்த குவளை

இப்படிப் பெண்கள் பூங்கிளைகளில் பூக்கொய்ய ஆரம்பித்ததும், பூக்களிலுள்ள வண்டுகள் கலைந்து பறந்து அவர்களுடைய முகங்களிலும், கண்களிலும்கூட வந்து விழுந்தன. வண்டுகள் அப்படி அவர்கள்மேல் விழுந்தது ஏன்? சாதாரணமாக வண்டுகளின் இயல்பு புதிய புதிய பூக்களை நாடிச் செல்வது தானே? அப்படிப்பட்ட புதிய பூக்களை எப்படிக் கண்டன வண்டுகள்? நதியிலும் குளத்திலும் பூஞ்சோலைகளிலும்தான் பூக்கள் பூக்கும். அப்படிப் பூக்காமல் குவளைப் பூக்களைப் போன்ற பெண்களின் கண்கள், தாமரைப்பூப் போன்ற அவர்கள் முகங்களில் பூத்திருக்கவே, இவை புதிய பூக்கள், அதிலும் ஒரு கொடியில் இரண்டு வகைப் பூக்கள் பூத்துள்ளன என்று வண்டுகள்

பெண்களின் முகங்களையும், கண்களையும்,
புதிய பூக்களாக் கருதி மொய்த்தன.

நதியினும் குளத்தும் பூவா நளினங்கள்

குவளையோடு

மதிநுதல் வல்லி பூப்ப நோக்கிய

மழலைத்தும்பி,

அதிசயம் எய்திப் புக்கு வீழ்ந்தன, அலைக்கப்

போகா;

புதியன கண்டபோழ்து விடுவரோ புதுமை

பார்ப்பார்?

[நளினம்-தாமரை; குவளை-நீலோற்பல

மலர்; மதிநுதல் வல்லி-பிறைச் சந்திரன்

போன்ற நெற்றியை உடைய கொடி;

அலைக்க-(இங்கே) விரட்ட.] (142—9)

எப்போதுமே புதுமையை மோகிக்கும்

வண்டுகள் அதை விடாது அநுபவிக்கும்.

பெண்களின் அழகிய முகங்களையும், கண்

களையும் ஒரு கொடியில் பூத்த இரு மலர்

களாக, தாமரைப் பூவில் பூத்த குவளைப்

பூவாக நினைத்தன; விரட்டினாலும்

போகாது சுற்றிச் சுற்றி விடாது மொய்த்தன.

புருவக் கடை போதுமே

பூப்பறிக்க வந்த பெண்களும், ஆடவரும்

ஒருவரையொருவர் காண்பதுவும் காதல்

வயப்பட்டு விளையாடுவதுமாக, வந்த

வேலையையே மறந்துவிட்டனர். உல்லாச

மாக உரையாடி மகிழ்ந்தார்கள்; கொஞ்சிப் பேசிக் குதுகலித்தார்கள்; பேசாமலேயே கண்களால் காதல் அலைகளைப் பரப்பி நின்றார்கள்; இதையெல்லாம் பார்த்தபோது ஒரு சந்தேகம் வந்தது. மன்மத லீலைகளிலிருந்து காத்துக் கொள்ளும் வலிமை, புலன்களை அடக்கித் தவஞ் செய்து மனத்தில் உறுதியுடைய முனிவர்களுக்கு உண்டு என்ற உலக வழக்கு வார்த்தை வெறும் வார்த்தை தானோ? நடைமுறையில் இல்லாததோ? ஏனென்றால் பூக்கொய்கிற பெண்ணின் புருவத்தின் கடைப்பகுதி வீச்சிற்கே யாராலும் தாக்குப் பிடிக்க முடியவில்லை. காமம் முதலிய உட்பகைகளை வென்று தவம் செய்த முனிவர்களுடைய மனஉறுதியையே அசைத்துப் பார்த்துவிடக் கூடியது பெண்களின் பார்வை என்றால் மற்றைய ஆடவர்களின் கதி இப்படியானதில் வியப்பில்லை தானே?

‘ஊக்கம் உள்ளத்து உடைய முனிவரால் காக்கல் ஆவது, காமன் கைவில்’ எனும் வாக்கு மாத்திரம்; அல்லது, வல்லியில் பூக்கொய்வாள் புருவக் கடை போதுமே!

[வாக்கு மாத்திரம்-வார்த்தை மட்டும் உலகத்தில் உள்ளதே அல்லாமல், செயலில் இல்லை; வல்லியில்-கொடியில்;

புருவக் கடை-புருவத்தின் கடைப்பகுதி.]

(146—35)

கண் உள்ள தடாகங்கள்

அந்த அளவுக்குத் தங்களை மறந்து நீண்ட நேரம் பூக்கொய்து விளையாடி மகிழ்ந்ததும், நீரில் விளையாட விரும்பி தடாகங்களை நோக்கிப் போனார்கள். ஆண் யானைகள் பெண் யானைகளுடன் ஆடிஅசைந்து செல்வது போன்று அவர்கள் சென்றார்கள். அவர்கள் நீரில் ஆடிக் களித்தது தேவமங்கையர்கள் பாற்கடவில் ஆடிக் களித்தது போன்றிருந்தது. அந்தத் தடாகத்தின் உட்புறத்திலே கயல்மீன்கள் உலவின பிறழ்ந்தன, பெண்களின் கண்கள் பிறழ்வது போல. அதைக்கண்ட சில பெண்கள் தங்கள் கணவன் மாரை நோக்கி தடாகங்களுக்கும் தங்களைப் போல கண்கள் உண்டோ என்று கேட்டார்களாம். அவ்வளவு பேதைமை உடைய பெண்கள் அவர்கள். அவர்கள் கேள்வியில்தான் பேதைமை தெரிகிறதே தவிர, அவர்கள் எப்படி இருந்தார்கள்?

பண்உளர் பவளத் தொண்டை, பங்கயம்

பூத்தது அன்ன

வண்ணவாய், குவளைஉண்கண், மருங்கு

இலாக் கடும்பின் அன்னார்,

உள்ளிறை கயலை நோக்கி, 'ஓடுநீர்த்
தடங்கட்கு எல்லாம்
கண்உள ஆம்கொல்?' என்று, கணவரை
வினவுவாரும்

[மருங்குஇலாக் கரும்பின் அன்னார்-இடை
இல்லையோ என்று ஐயப்படும் மெல்லிய
இடையையுடைய, தம் கணவன்
மாருக்குக் கரும்புபோல இனியவரான
பெண்கள்; தடம்-தடாகம்] (148—7)

பவளம், கொவ்வைக் கனி, மலர்ந்த
தாமரை போன்ற அழகிய வாயை உடைய
வர்கள், கருங்குவளை போன்ற, பார்த்த
வரது ஆவியை உண்கின்ற கண்களை உடைய
வர்கள், மெல்லிடையுடைய கரும்பைப்
போன்று கணவர்க்கு இனியவராக இருந்த
அந்தப் பெண்கள் பேதைமையுடையவரா,
என்ன?

விளையாடிக் களித்தார்

தடாகத்தின் ஒரு பக்கத்தில் கூட்டத்தோடு
கலந்து கொள்ளாமல், ஒரு பெண்ணும்,
அவள் காதலனும் நீராடப் போயினர்.
நீர் விளையாட்டுக்கு இடையே அவளுடைய
கண்கள் கோபத்தால் சீறிச் சிவப்பாயின.
அவன் அப்படி என்ன குற்றம் செய்து

விட்டான்? அவனுக்குமே அது தெரியவில்லை. அப்படிக்கோபம் எழ நாம் என்ன செய்தோம் என்று அவன் யோசிக்கும் போதே, அவன் செந்தாமரைப் பூக்கள் காடாகப் பூத்துக் குலுங்கிய ஓரிடத்தில் மறைந்து கொண்டாள். அவளைத் தேடிப் போன அவனுக்கோ, அவளைக் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை. செந்தாமரை எது அவன் முகம் எது என்று வித்தியாசம் பார்க்கவும் அவனால் முடியவில்லை.

நீர் விளையாட்டிலும் சலிப்பு ஏற்படுகிறது. நீராடிக் கரையேறினர். அப்போது நீர்நிலை எப்படி இருந்தது? நீராடிய மாதரும், ஆடவரும் அந்த நீர்நிலைக்கே அலங்காரமாக இருந்தார்கள். அப்போது அவர்கள் நீங்கியதும் சந்திரனும் நகரத்திரங்கனும் நீங்கிய வானம் போலிருந்தது அந்த நீர்நிலை. சூரியன் அஸ்தமித்தான். எப்படி? இந்த நீர் விளையாட்டுக்களையெல்லாம் கண்ட அவனுக்கும் கடலில் நீர் விளையாட்டு விளையாடவேண்டும் என்று ஆவல் தோன்றியது. ஆகவே கடலில் மூழ்கினான்.

முத்தொழில் வல்ல சந்திரன்

சந்திரோதயமாயிற்று. பெண்களின் முகச் சந்திரனுக்குத் தோற்றுப் போனவன்தானே?

முந்தினநாள் அஸ்தமித்த சந்திரன், பெண்களின் முகத்திற்குத் தோற்றுத்தான் மறைந்து போனான். ஆசை யாரைவிட்டது? மீண்டும் வெல்லலாம் என்று கருதும், போரில் தோற்ற மன்னர்களைப் போல சந்திரன் மீண்டும் உதயமாயினான்.

ஆனாலும் இந்தச் சந்திரோதயம் பொல்லாதது. ஆளுக்குத் தகுந்தாற்போல வேஷம் கட்டிக்கொண்டது. காதலர்களுக்கு நினைத்தாலே இனிக்கும் கள்ளாக இருந்தது. அவர்களுடைய காதல் இன்பத்தை மேலும் மேலும் பெருக்கிக் காட்டுகிறது. பிரிந்திருக்கும் காதலர்க்கோ இது இனிய கள்ளன்று; உயிரைச் சுடும் விஷமானது.

இவ்வளவுதானா? இப்படி ஒருங்கே மதுவாகவும், நஞ்சாகவும் இருந்த நிலா மற்றொரு உத்தியோகமும் செய்தது. பிணங்கி ஊடியுள்ள காதலன்— காதலிக்கிடையே இந்த நிலாவே தூதுபோய் இருவரையும் இணைத்தும் வைத்தது.

கலந்தவர்க்கு இனியதோர் கள்ளுமாய்ப்பிரிந்து
உலந்தவர்க்கு உயிர்சுடு விடமுமாய், உடன்
புலந்தவர்க்கு உதவிசெய் புதிய தூதுமாய்
மலர்ந்தது நெடுநிலா, மதனன் வேண்டவே!

[உலந்தவர்-மனம் அழிந்தவர்; பிரிந்தவர்;
புலந்தவர்- ஊடலால் பிணங்கியவர்;
மதனன்-மன்மதன்] (152—2)

சில காதலர்களுக்குக் கள்ளாகி, வேறு சில காதலர்களுக்கு விஷமாகி, இன்னும் சில காதலர்களுக்கு உதவிசெய் புதிய தூதுமாய்ப் பணி செய்கிறது நிலா, காதற் கடவுளாகிய மன்மதனின் வேண்டுகோளை முன்னிட்டே.

அகத்துறவு

இத்தகைய நிலா, விருந்து படைக்கும் போது, பெண்களும் பூப்பந்தலிலும், முத்துப் பந்தலிலும், கூடாரங்களிலும் மதுவருந்தத் தொடங்கினார்கள். ஏற்கனவே தேனையுடைய பூவிலே மறுபடியும் தேனை வார்த்ததுபோல, அவர்கள் மதுவருந்தினார்கள். ஓமாக்கினி உள்ள ஓம குண்டத்தின் வாயில் ஊற்றும் நெய், ஓமாக்கினியை ஒங்கி வளரச் செய்வதுபோல, உள்ளே காமாக்கினி உள்ள பெண்கள் வாயில் வார்த்த கள், அக்காமாக்கினியைக் கனன்று எழச்செய்தது.

ஏற்கனவே இருந்த காதல் மயக்கம், இந்தக் கள்மயக்கத்தால் இன்னும் அதிகமானது. அதனால் கள்ளுண்ட பெண்கள்

நிலை தாழ்ந்தனரா? அல்லர்; ஞானியரைப் போல ஆயினர். எப்படி? 'தான்' என்கிற அகப் பற்றைத் துறத்தலே உண்மையான துறவாகும். அது எல்லாராலும் அவ்வளவு எளிதாகத் துறக்கக் கூடியதன்று. அதையும் துறந்தவர்கள் தாம், தன்னையே துறந்தவர்கள் என்ற அளவிற்கு உயர்ந்தவராவார். அப்படியே, பெண்களுக்கு உயிரைவிடச் சிறந்தது நாணம். அது தான் அகப்பற்று. அதையும் துறந்ததாலே அவர்களும் தம்மையே துறக்கும் தன்மை அடைந்து உயர்ந்தவரானார். கணவரிடத்திலே ஊடிய பின், மயக்கத்தால் கூடும்போது புறத்தே உள்ள அணிமணிகள், ஆடைகள் இவைகளை மட்டும் துறந்ததோடு நிற்கவில்லை. அகத்தே இயல்பாக உள்ள, பெண்களால் துறத்தற்கு அரிய, துறத்தற்கு இயலாத நாணத்தையும் துறந்து விடுகின்றனர்.

இது வெறும் கள் மயக்கத்தால் மட்டும் நிகழவில்லை. கள், உண்டால் மட்டுமே மயக்கம் தரக்கூடியது. காதலோ நினைத்தாலே மயக்கி விடக்கூடியது. அக் காதலின் முற்றிய நிலையிலே, கணவருடன் கூடும் போது நாணத்தையும் துறந்துவிட்டார்கள். அதுதான் காதலின் சிறப்பு.

பொன் அருங் கலனும், தூசும், புறத்துள
 துறத்தல் வம்போ?
 நல்நுதல் ஒருத்தி, தன்பால் அகத்துள்ள
 நானும், நீத்தாள்—
 உன்ன அருந் துறவு பூண்ட உணர்வுடை
 ஒருவனே போல்,
 தன்னையும் துறக்கும் தன்மை காமத்தே
 தங்கிற்று அன்றே.

[தூசு-ஆடை; உன்ன அருந்துறவு-நினைத்
 தற்கு அரிய துறவு.] (160—57)

சூரியனை வரவேற்ற சந்திரன்

இராமனின் திருமணத்தைக் காணப் புறப்
 பட்ட தயரதச் சக்கரவர்த்தியின் சேனைகள்
 இவ்விதமாய் மலைச்சாரலிலே இயற்கை
 வளங்களை ரசித்தும், சோலைகளில் பூக்
 கொய்தும் நீராடியும், விளையாடி, மதுவை
 யும் காதல் மதுவையும் பருகிக் களித்தும்
 பயணத்தை மேற்கொண்டார்கள். வழியெல்
 லாம் விளையாட்டும் கொண்டாட்டமுமாய்
 அவர்கள் அநுபவித்து ரசித்து ருசித்து வந்த
 ஒவ்வொரு காட்சியும் ஒவ்வொரு குட்டி
 நாடகமாகவே இருந்தது. மலை வளத்தையு
 மும், சோலை வளத்தையும் சேனைகள் ரசித்
 தன. ஒவ்வொரு காட்சியும் ஒவ்வொரு நாடக

மாய் எல்லாச் சுவையும் நிரம்பி வழிய அவர்கள் பயணக் களிப்போடு மிதிலையை நெருங்கினர். மிதிலையை நெருங்கிய சேனைகளையும் தயரதனையும் எதிர்கொண்டு வரவேற்க சனகன் சேனையுடன் வந்தான். சந்திரன் சூரியனை எதிர்கொண்டதுபோல, சந்திர குலச் சனகன் சூரிய குலத் தயரதனை வரவேற்று மகிழ்ந்தான். தன் சேனையைப் பின் நிற்கச் செய்து, சனகன் தன் தேரினின்றும் இறங்கி, அவன் தேரில் ஏறினான். இருவரும் அகமும் முகமும் மலரத் தழுவிக்கொண்டார்கள். பின் அவர்கள் மிதிலையை நோக்கிச் சென்றனர். இராம, இலக்குவரும் தங்கள் பிதாவை எதிர்கொண்டு வரவேற்றார்கள். முன் பிரிந்த உயிர் திரும்பி வந்து சேர்ந்தாற்போல, இராமன் தயரதனை அடைந்து வணங்க, தயரதன் அவனைத் தழுவிக்கொண்டான். இராம, இலக்குவர் தாயரையும் தொழுதார்கள். தயரதன் கட்டளைப்படிச் சேனையை நடத்திக்கொண்டு இராமன் முன் சென்றான். தம்பியர் குதிரை மேல் இரு பக்கமும் வர, இராமன் தேர் மீது செல்ல, எல்லாரும் மிதிலையை அடைந்தார்கள்.

மிதிலையில் இராமன் சகோதரர்களுடன் பிரவேசித்ததும், மாளிகையின் உப்பரிக்கை

களில் பெண்கள் கூட்டம் கூட்டமாக வந்து
நின்று மணமகனைப் பார்க்கத் தொடங்
கினர். பூமழை பொழிந்தனர். அந்தப்
பூ மழையோடு தம் விழிமலர் அன்பைப்
பொழிந்தனர்.

(எழுச்சிப் படலம், சந்திரசயிலப் படலம்,
வரைக்காட்சிப் படலம், பூக் கொய்
படலம், நீர் விளையாட்டுப் படலம்,
உண்டாட்டுப் படலம், எதிர்கொள் படலம்
ஆகியவற்றின் சுருக்கம்.)

9. கைப் பிடித்தான்!

இராமன் உலா

சீதைக்கு வாய்த்த மணவாளனைப் பார்க்க வேண்டுமென்று, மிதிலா நகர வீதியெல்லாம் மாளிகைகள் எல்லாம் பெண்கள் மொய்த்து விட்டார்கள். வீதியில் வந்து கொண்டிருந்த வர்களில் சிலர் மருண்டு பார்த்துக் கொண்டே மான் கூட்டம் வந்ததுபோல வந்தார்கள். வேறு சிலரோ தங்கள் சாயலின் பெருமிதம் தோன்ற தோகை விரித்து ஆடி வரும் மயில் கூட்டம் போல வந்தார்கள். கூந்தலின் பொலிவும், ஆடை ஆபரணங்களின் ஜொலிப் பும் இனிதே தெரிய நட்சத்திரக் கூட்டம் போலச் சிலர் வந்தார்கள். மான் கூட்டமும், மயில் கூட்டமும், நட்சத்திரக் கூட்டமும், மின்னற் கொடிக் கூட்டமும் போலப் பெண்கள் நெருக்கமாக வந்து தேனுண்ண மொய்க்கும் வண்டுகள் போல, இராமன் அழகைப் பருகினார்கள்.

மான் இனம் வருவ போன்றும், மயில் இனம்
திரிவ போன்றும்,
மீன் இனம் மிளிரவானில் மின்இனம் மிடைவ
போன்றும்

தேன் இனம் சிலம்பி ஆர்ப்ப, சிலம்புஇனம்
புலம்பிஏங்க, —
பூநனை கூந்தல் மாந்தர்— 'பொம்'மெனப்
புகுந்து, மொய்த்தார்;

[மீன் இனம் - விண்மீன் (நட்சத்திரக்)
கூட்டம்; தேன்-வண்டுகள்; சிலம்பு-
காலில் அணிந்த சிலம்புகள்; 'பொம்'
என-விரைவாக.]

(167—1)

இவர்கள் நெருங்கி வந்து இராமனுடைய
அழகை ஆசைதீர அள்ளிப் பருகியது எப்படி.
இருந்தது? தாகத்தால் தவிப்பவன்
தண்ணீரைக் கண்டது போல என்று சொல்ல
லாமா? பூமியில் நீர் வற்றி, வானமும் மழை
பெய்யாமல் எங்கும் வறண்டு போன காலத்
திலே தாகத்திற்குத் தண்ணீர் கிடைக்காமல்
தவித்துக் கொண்டிருக்கும் மான்கள் ஓரிடத்
தில் அருமையாகக் கிடைக்கிற நல்ல
தண்ணீரைப் பார்த்து விட்டால், எவ்வளவு
ஆசையோடு கூட்டங் கூட்டமாக வந்து
விழுமோ அப்படி, வந்து கூடியது மிதிலை
யிலே பெண்கள் கூட்டம்.

இத்தகைய தாகத்துடன் தங்கள் உள்ளத்
துக்குள்ளே மறைவாகவோ வெளிப்படை

யாகவோ இருக்கும் காதலின் புறத்தோற்றமாகவே இராமனைக் கண்டனர். தங்கள் அகக் காதலின் வடிவமே, இராமன் என எண்ணினார்கள். யார் யார் எந்த எந்த அழகைக் காதலிக்கிறார்களோ, அந்த அந்த அழகு எல்லாம் இராமனிடம் ஒருங்கே காட்சி தந்தன என்று மனம் எண்ணப் பள்ளத்துப் பாயும் தண்ணீரைப்போல இராமனைக் காண ஒடோடி வந்தார்கள்.

இராமனைப் பற்றி ஏற்கனவே கேள்விப்பட்டிருந்தார்கள். அகலிகைக்குச் சாப விமோசனம் அளித்து அருள் செய்தவன்; தாடகை முதலிய அரக்கர் கூட்டத்தை அழித்து வேள்வி காத்த வீரன்; சீதைக்காக வில்முறித்து மணக்க இருப்பவன். ஆகவே அருள் செய்த அந்தத் திருவடிகளைப் பார்க்க வேண்டாமா? வெற்றி வாகை சூடிய அந்தத் தோளைப் பார்க்க வேண்டாமா? ஆனால் அவன் அழகை முழுதும் கண்டார்களா? இல்லை. தோளைக் கண்டவர்கள் அந்தத் தோள் அழகிலேயே ஈடுபட்டு நோக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவன் அழகிய திருவடியைக் கண்டவர்களும் அவ்வாறே; அவரவர் கண்ட அழகே அழகென்று நினைத்து விட்டார்கள். யானை கண்ட குருடர்போல, தத்தம் மதங்களிலே பரம் பொருளின்

முழுவடிவையும் கண்டுவிட்டது போலக்
கருதும் சமயவாதிகள் போல!

‘யாவர்க்கும் கண்ணன்’

கண்ணன் என்பது சிறப்பாகக் கிருஷ்ணனுக்கும், பொதுவாகத் திருமாலுக்கும் வழங்கும் அருமையான நாமம். கரிய நிறமுடையவன், யாவரையும் ஆகர்ஷிப்பவன் என்ற பொருள்படும் கிருஷ்ணனைக் ‘கண்ணன்’ என்றழைப்பார்கள். யாவர்க்கும் கண்ணைப்போல் அருமையாய் இருப்பவன் என்ற பொருள் கொண்டது கண்ணன் என்ற சொல். யாவர்க்கும் கண்ணைப்போன்ற இராமன், தன் பெயர்ப் பொருளை உணர்த்துவது போல வீதிவழியே சென்றவன், தன்னைக் காணத் திரண்டு வந்த பெண்களின் கண் வழியேயும் சென்றான். இராமன் என்றாலே ரம்மியமானவன் அல்லவா? வீதிவழி உலாப் போனானா? இல்லை, இல்லை; பெண்கள் விழிவழியே போனான் இராமன்.

வீதிவாய்ச் செல்கின்றான் போல், விழித்து
இமையாது நின்ற
மாதரார் கண்கள் ஊடே வாவுமான் தேரில்
செல்வான்,

யாதிலும் உயர்ந்த தன்னை 'யாவர்க்கும்
கண்ணன்' என்றே
ஓதிய பெயர்க்குத் தானே உட்பொருள்
உணர்த்தி விட்டான்

[வீதிவாய் - தெருவில்; வாவும் மான்-
தாவும் மான், இங்கே குதிரை] (168—6)

அழகுக்கு அழகு

மிதிலை மாநகரமே இராமனிடம் கண்ட
அழகிலே மயங்கிக் கிடக்க, தம்பியர் புடை
குழ சனகனின் சபையை அடைந்தான்
இராமன். தன் குருமார்களை வணங்கி ஆசி
பெற்று ஆசனத்தில் அமரவும், தயரதனும்
சுற்றத்தாருடன் அங்கே வந்து, வசிட்ட
ரையும், விசுவாமித்திரரையும் வணங்கி
அமர்ந்தான். சனகன் யாவரையும் எந்த
வித்தியாசமும் பாராட்டாது அன்போடு உப
சரித்தான். வசிட்டன் சனகனை நோக்கி,
சீதையை அழைத்து வருமாறு கூற, சனகன்
பணிப்பெண்களை அனுப்பினான்.

உடனே தோழியர் சீதையை அலங்கரிக்க
ஆரம்பித்தார்கள். கண்ணை மூடி அதன்
அழகை மறைக்கும் இமைகளை கண்ணுக்கு
அழகாக இயற்கை அமைத்ததுபோல்,

தோழிகள் ஆபரணங்கள் சீதையின் மேனியழகை மூடி மறைத்துவிடுமே என்று நினைத்துப் பார்க்காமலே அலங்கரிக்கத் தொடங்கினார்கள். இன்சுவை அனைத்தும் பொருந்திய அமிழ்தத்திற்கு அதிகச் சுவை கொடுக்க முயல்வார் உண்டோ? 'அழகு வேறு, தான்வேறு, என்று இல்லாமல் அழகே தானாக இருந்த சீதைக்கு அழகு செய்ய முயன்றார்! அவர்கள் ஏன் அப்படிச் செய்தனர்? உலகமே அறியாமையில் ஆழ்ந்திருப்பது தானே! இப்படியாகப் பலவிதமாக அணி செய்தபின், தோழியர் கண்ணேறு பட்டுவிடக் கூடாது என்று ஒரு தட்டில் நெய் விளக்கு ஏற்றி பூவும் நீரும் இட்டு சீதையைச் சுற்றிக் காப்பு இட்டு மகிழ்ந்தனர்.

சீதைக்குத் திருஷ்டி சுற்றிக் கழித்தாலும், மங்கையர் எல்லோரும் சீதையின் ஒப்பற்ற பேரழகில் மயங்கி நின்றார்கள். ஒவ்வொரு பெண்ணிடத்தும் ஒவ்வொரு வித அழகு உண்டு. ஒவ்வொரு உறுப்பு அழகாய் விளங்கும். பல பெண்களிடம் உள்ள பல அழகுகள் அனைத்தையும் ஒரு பெண்ணிடத்தில் கொண்டு வந்து சேர்த்தால், அந்த அழகு எப்படி இருக்கும்? அப்படித்தான் ஒப்பனை செய்யப்பெற்ற சீதை இருந்தாள்.

உழைகுலாம் நயனத்தார் மாட்டு ஒன்று
ஒன்றே விரும்பற்கு ஒத்த
அழகு எலாம் ஒருங்கே கண்டால், யாவரே
ஆற்றவல்லார்?

[உழை-மான்; குலாம், குலவும்-விளங்கும்]
(178—20)

அழகு தேவதையான சீதையைத் தோழி
யர் சபா மண்டபத்திற்கு அழைத்து வந்தார்
கள். மண்டபத்திலே சீதை வந்து சேர்ந்
ததும், அந்த செளந்தர்யத்தைக் கண்ட
ஆடவரும் பெண்டிரும் சித்திரப் பாவைகள்
போல அப்படியே இருந்து விட்டார்கள்!
அதே சமயம் இராமனும் சீதையைப் பார்த்
தான். முன்னர்க் கன்னிமாடத்தில் கண்டு
காதல் கொண்ட இச் சீதை 'இத்தனை
நாள் என் நினைப்பில் குடிபுகுந்திருந்தாளே,
இப்போது எப்படி வெளியிலும் இருக்
கிறாளோ?' என்று தன்னைத் தானே
கேட்டுக் கொண்டான்.

தயரதன் வசிட்டன் முதலானவர்களும்
சீதையின் அழகைக் கண்டு ஆச்சரியத்தில்
திளைத்தார்கள். சீதை அருகே வந்த மாத்
திரத்திலே சிலர் கைகள் தவிர மற்றவர்
கைகள் எல்லாம் தங்களை அறியாமலேயே

தலைமீது சேர்ந்தனவாம். தயரதன், வசிட்டர், விசுவாமித்திரர், முதலியோர் தவிர ஏனையோர் எல்லாரும் தெய்வத்தைக் கண்டாற்போலக் கைகூப்பித் தொழுதனர். திருமகளைப் போன்ற சீதை அருகே வந்ததும் அவள் தெய்வப் பெண்ணே என்ற உணர்ச்சி தம்மையறியாமல் மற்றவர்க்கு உண்டாயிற்று.

சீதை முனிவர்களை வணங்கி, பின் தயரதனை வணங்கி, தன் தந்தை சனகன் அருகே அமர்ந்தாள்.

வில்லை ஒடித்துத் தன்னை மணக்க இருப்பவன் முன்பு கன்னிமாடத்தே தான் கண்ட இராமன் தான். தோழி நிலமாலை சொல்லக் கேட்டுச் சந்தேகம் நீங்கி மகிழ்ச்சியில் இருந்த சீதை, இப்போது அந்தச் சந்தேகம் முழுவதும் நீங்கத் தன் கைவளையல்களைத் திருத்துபவளைப்போல், பாவனையாக, கடைக் கண்ணால் இராமனைப் பார்த்து மகிழ்ந்தாள்.

தயரதன் விசுவாமித்திரரை மணநாள் ஒன்று குறிக்கும்படி வேண்ட, அவரும் மறுநாளே நல்ல நாள் என்று நாள் குறித்துக் கொடுத்தார். மறுநாள் நடைபெற உள்ள

திருமணத்தை எண்ணி மகிழ்ச்சியில் திளைத்தவர்களாக எல்லாரும் சபையை விட்டுப் புறப்பட்டார்கள்.

திருமண நாள் மறுநாள் என்று சனகன் ஆணைப்படி நகர் எங்கும் முரசறைந்து சேதி தெரிவித்தார்கள். அதைக் கேட்டு மகிழ்ந்த மாந்தர் நகரை அழகுபடுத்தத் தொடங்கினார்கள்.

‘தையல் தளிர்க்கை தடக்கை பிடித்தான்’

இராமனுக்கும் சீதைக்கும் அந்த ஒருநாள் இரவு கழிவது ஒரு யுகம் கழிவது போலவே இருந்தது. பொழுது விடிந்ததும் பார்த்தால் மிதிலா நகரம் மாலைகளாலும், தோரணங்களாலும், கொடிகளாலும் அலங்கரிக்கப் பெற்று, அமராவதிப் பட்டணம் போலக் காட்சி தந்தது. திருமணத்தைக் காண வந்தவர் தொகை கணக்கிலடங்காது. மண மண்டபம் முழுவதும் மக்கள் வெள்ளம். பொன்னாலும் மணியாலும் புனைந்த மண்டபத்தில் தயரதன் தேவியரோடு வந்து அமர்ந்தான். சனகனும், முனிவர்களும், அரசர்களும் வந்து தங்கள் தங்கள் ஆசனங்களில் அமர்ந்தார்கள்.

இராமன் மங்கல நீராடி மணக்கோலம்
பூண்டான். இராமனின் இயற்கையான
திருமேனி அழகும், உடை, அணிமணிகளின்
அழகும் ஒருங்கே பொருந்தி விளங்க,
அவனைக் கண்டவர் யாவரும் இமைக்க
மறந்து விடாது பார்த்ததால் இமையவரைப்
போல இருந்தனர். இராமனின் இந்த
அலங்கார அழகைச் சொல்லில் சொல்லிக்
காட்ட முடியுமா, என்ன?

முப்பரம் பொருளிற்குள் முதலை, மூலத்தை
இப்பரம் துடைத்தவர் எய்தும் இன்பத்தை,
அப்பனை, அப்பினுள் அமிழ்தை, தன்னையே
ஒப்பனை, ஒப்பனை உரைக்க ஒண்ணுமோ?

[இப்பரம்-இவ்வுலக பாரம்; அப்பினுள்
அமிழ்து-பாற்கடலில் தோன்றிய அமிர்
தம்.] (192—68)

ஒப்பற்ற அழகனான இராமன் திருமண
மண்டபம் சேர்ந்து, முனிவரையும் தந்தை
யையும் தொழுது அமர்ந்தான். சீதையும்
திருமகள் போல அலங்காரத்துடன் மண்டபம்
அடைந்தாள். வசிட்டன் மங்கல அக்னியை
வளர்த்தார். இராமனையும் சீதையையும்
மணவறையில் மணப் பலகையில் இருத்தி,
சனகன் இராமன் எதிர் நின்று சீதையை

அவனுக்குத் தாரை வார்த்துக் கொடுத்தான்; 'திருமகளும் செல்வமும்' போல என்றும் வாழ்க என வாழ்த்தினான்.

கோமகன் முன் சனகன், குளிர் நல் நீர்,
'பூமகளும் பொருளும் என, நீ என்
மாமகள் தன்னொடும் மன்னுதி' என்னா,
தாமரை அன்ன தடக்கையின், ஈந்தான்.

[கோமகன்-சக்கரவர்த்தித் திருமகனாகிய
இராமன்.] (195—86)

இராமன் மங்கல வேள்வித் தீயில் மந்திரம்
ஓதி, ஆகுதி பெற்று, சீதையின் கையைப்
பிடித்துக் கொண்டு மங்கலத் தீயை வலம்
வந்தான். அம்மி மிதித்து, அருந்ததியும்
கண்டனர். இவ்வாறு திருமணம் முடிக்கப்
பெற்ற இராமனும் சீதையும், முனிவரையும்,
தயரதனையும், தாயரையும், மற்ற
யோரையும் முறைப்படி வணங்கினார்கள்.

சனகன் தன் தம்பி குசத்துவனது புதல்வியர்
மூவரையும், முறையே இராமனுக்கு இளைய
பரத, இலக்குவ, சத்துருக்கனுக்கு மணம்
செய்து கொடுத்தார்.

(உலாவியற் படலம், கோலம் காண்
படலம், கடிமணப் படலம் ஆகியவற்றின்
சுருக்கம்.)

10. இன்னுமொருவீல்!

அயோத்திக்குப் புறப்படல்

மிதிலையில் இராமனும் சீதையும் நானா விதபோகங்களையும் நுகர்ந்து இன்பமாக வாழ்ந்து வரும்போது, விசுவாமித்திரன் அவர்களை ஆசிர்வதித்து, வடதிசை நோக்கித் தவம் செய்யப் புறப்பட்டான். தயரதன் சேனை சூழ சுற்றத்தாருடன் அயோத்திக்குப் புறப்பட்டான். தம்பியர் அருகே வர இராமனும் சீதையுடன் புறப்பட்டான். செல்லும்போது பறவைகள் அபசகுனமாய்ச் செல்வது கண்டு தயரதன் நிமித்திகனை வினவ, அவன் 'இடையூறு இன்றே வந்து, நன்றாய்விடும்' என்றான்.

பரசுராமன் எதிர் வருதல்

அப்போது அவர்கள் எதிரில் பரசுராமன் மழுவாயுதமும், விற்படையும் தாங்கி கண்கள் கோபத்தில் நெருப்பைக் காட்ட வந்தான். தனது தாய் தந்தையர்க்குக் கெடுதி செய்த அரசன் கார்த்தவீர்யார்ச்சுனைனைக் கொன்றும் கோபம் தணிவாது, இரு பத்தியொரு தலைமுறைச் சூரிய குல அரசர்களைக் கொன்று குவித்தவன் பரசுராமன்.

இராமன் இவன் யாரோ என்ற வினாவோடு நிற்கையில் தயரதன் இடைப்புகுந்து பரசுராமனைப் பணிந்து வணங்கினான். கோபம் மாறாத பரசுராமன் இராமனை நோக்கி அவன் ஒடித்த வில்லின் வலிமையைத் தான் அறிந்தவன் என்றும், தற்போது இராமனின் தோள் வலிமையைச் சோதிக்கவே வந்ததாகவும் கூறினான். உடனே தயரதன் பரசுராமனிடம் அபயம் வேண்டினான்:

அறம்தலை நின்றலே மறம்

“உலகம் முழுவதையும் வென்று உமக்கென வைத்துக் கொள்ளாமல் ஒரு முனிவர்க்கு உதவியவரே, உமக்குத் திரிமூர்த்திகளும் எதிரல்லரே! சிறு மனிதர் ஒரு பொருளா? அரசர்களை அழிப்பதை நெடுங்காலம் நிறுத்தி வைத்திருந்தீரே, இப்போது கோபத்துடன் எங்களை எதிர்கொள்ளல் முறையா? நடுவுநிலை தவறாது நீதியோடு நின்று பிறரிடம் வலிமையைக் காட்டிப் புகழ்பெறுவதே உண்மையான வீரத்துக்குரிய செயலாகும். அப்படியிருக்க, ஒரு குற்றமும் செய்யாது, உம்மை அபயம் புகும் எங்களிடம் வலிமையைக் காட்ட நினைப்பது முறையோ?”

புறன் நின்றவர் இகழும்படி, நடுவின்

தலைபுணராத்

திறன் நின்று, உயர்வலிஎன்? அது ஓர்

அறிவின் தகு செயலோ?

அறன் நின்றதன் தலைநின்று, உயர்புகழ்

ஒன்றுவது அன்றோ,

மறன் என்பது? மறவோய்! இதுபழி என்பது

மதியாய்!

[திறன்-தன்மை; மறன்-வீரம்]

(201—22)

இரண்டு வில்

தயரதனை மதியாது பரசுராமன் இராமன்
எதிர் செல்லக்கண்ட தயரதன் செயலற்று
அறிவு சோர்ந்து துன்பத்தில் ஆழ்ந்தான்.
பரசுராமன் தன் கை வில்லின் பெருமையை
இராமனிடம் எடுத்துரைத்தான். சூரிய
னைப் போன்ற ஒளியையும் மேரு மலையைப்
போன்ற வலிமையையும் உடைய இரண்டு
விற்களை முன்னொரு காலத்தில் விசுவகர்மன்
செய்தான். ஒன்றைச் சிவனும், மற்றொன்
றைத் திருமாலும். எடுத்துக் கொண்டனர்.
இரண்டில் அதிக வலிமையுடையது எது
என்று பிரம்மாவைத் தேவர்கள் கேட்க,
பிரம்மா அதையே ஒரு வினயமாக்கி சிவ
னுக்கும். திருமாலுக்கும் போர் மூட்டி

விட்டார். போரினிடையில் சிவன் கை வில் முறிந்தது. சிவன் வெகுண்டு மீண்டும் போர் செய்யத் தொடங்கும் வேளையில் தேவர்கள் தலையிட்டுப் போரை விலக்கினர். அப்போது சிவன் தன் கை வில்லை இந்திரனிடம் தந்தான். திருமால் தன் கைவில்லை இரிசிக முனிவற்குக் கொடுக்க, அவர் பரசுராமன் தந்தைக்குக் கொடுக்க, பின் அது பரசுராமனை வந்தடைந்தது. இந்திரனிடம் கொடுத்த வில்லை வாங்கி தட்சனை அழித்த சிவன் மீண்டும் அதனைச் சனகன் குல முன்னோர்களிடம் விட்டு வைத்தான். அதுவே இராமன் முறித்த வில். இந்த வரலாற்றைச் சொன்ன பரசுராமன் இராமனைத் தன்னுடைய வில்லை வாங்கி வளைக்கும்படியும், வளைத்து விட்டால் போரை நிறுத்துவதாகவும் சொன்னான்.

இந்த வில்லும் வளைந்தது!

இராமன் அங்ஙனமே வில்லை வாங்கி வளைத்து நானேற்றி விட்டான்; அதற்கு இலக்கு எது என்று கேட்க, பரசுராமன் தன் தவ வலிமையை அம்பிற்கு இலக்காகத் தந்து, இராமனை வாழ்த்தி விடைபெற்றுச் சென்றான். இராமன் தயரதனைத் தொழுது அவன் துயரைப்போக்க, தயரதன்

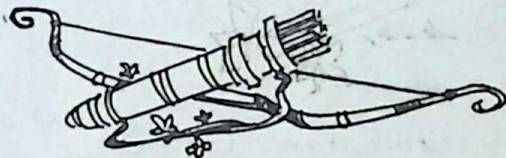
மகிழ்ச்சி பொங்கப் பாராட்டினான். பின் வாழ்த்திய தேவர்களுள் வருணனிடம் அந்த வில்லைச் சேமிப்பாக வைத்திருக்கும்படிக் கொடுத்துவிட்டு தந்தை, மற்றையோருடன் அயோத்தி திரும்பினான்.

பரதன் கேகயநாடு செல்லுதல்

யாவரும் இன்பமுடன் அயோத்தியில் வாழ்ந்துவர, தயரதன் பரதனை அழைத்து அவன் தாய்வழிப் பாட்டன் கேகய மன்னன் அவனைப் பார்க்க விரும்பும் கருத்தை எடுத்துச் சொல்லி அங்கு அனுப்புகிறான். பரதன் தயரதனை வணங்கி, இராமனைத் தொழுது விடைபெற்று, தன்னுடன் எப்போதும் பிரியாத தம்பியாய் உள்ள சத்துருக்கனுடன் ஏழுநாள் பயணம் செய்து கேகய நாடு சென்றடைந்தான்.

(பரசுராமப் படலச் சுருக்கம்)

பாலகாண்டம் முற்றிற்று.

Acc. No : 1243
R65, 9

பால கால்டம் Koviloor Digital Library

கம்பராமாயணச் சுருக்கம்

பழ. பழநியப்பன்

